

Nagelaten dichtwerken van jongvrouwe Juliana Cornelia Baronesse de Lannoy

<https://hdl.handle.net/1874/203692>

~~Spille~~ In Bibliotheca Petri Com. Barenbroyl

exms Charolm

~~7-1-70~~

LXVIII

LANNO

62

RAR

NAGELATEN DICHTWERKEN

V A N

J U L I A N A C O R N E L I A

BARONESSE DE LANNOY.

Schum.

L XVIII

LANNO

b₂

Instituut De Vooys
voor Nederlandse Taal-
en Letterkunde aan de
Rijksuniversiteit te Utrecht

h

Instituut De Vooy
 voor Nederlandse Taal-
 en Letterkunde aan de
 Rijksuniversiteit te Utrecht

A A N H A R E
KONINGLIJKE HOOGHEID,
M E V R O U W E
D E
P R I N S E S S E
V A N
ORANJE EN NASSAUW,
GEBOREN KROONPRINSESSE VAN
P R U I S S E N .

Behaagt, Doorluchte Vrouw, en Koninglijke telg,
Uit d'eêlsten stam geteeld, aan d'eêlsten stam verbonden!
Behaagt u 't open hart van een' rechtſchapen' Belg,
Dat met geen' fluier van geveinsdheid gaat omwonden;
Vergun mijn Zangeres, dat zij u naadren moog,
En bij UW HOOGHEID een' gewijden plicht volbreng:

O P D R A C H T.

Doch 't kwetse u niet, VORSTIN, indien zij voor uw oog,
Terwijl ze dien verricht, een' traan van Vriendschap plenge!

't Gevoel der Vriendschap —! ach! het is 't gevoel der deugd,
En zou het zich voor U ontveinzen of verzaken?

Is zij, hare inspraak, niet uw wellust, al uw vreugd?
Kan ze ergens sterker dan in Uwen boezem blaken? —

Verr' dat Uw Vorstlijk hart dien zuivren traan miskeurt,
't Neemt zelf licht eenig deel in 't geen het zelf rechtvaardigt:

Ik weene om een Vriendin, mij van het hart gescheurd,
Door UWEHOOGHEID-zelvmet HAREgunst verwaardigd.

PRINSES! 'k beweene in haar den roem van onzen Rei —
De vlekkeloosste ziel — en duizend Hemelgaven —!

Neen, 't zijn die gaven niet, die ik in haar beschrei,
't Is aller braven hart, dat met haar is begraven.

Zij stierf! en, onverhoeds door 't wreevlyg lot ontzield,
Eer U haar dankbre ziel dit offer op mocht dragen,

Dat ze aan Uw Hooge gunst zich-zelv verschuldigd hield,
Dringt Vriendschap me, om mij-zelv' aan dezen plicht te wa-

Te wagen —? Ja, VORSTIN, ik wage oneindig veel: ^{gen?}
Wie durft, wie kan den toon van een LANNNOY vervangen?

Gij

O P D R A C H T.

Gij wachtte d'orgeltoon der schelle Filomeel,
En ach! Gij wordt onthaald door lage krekeltzangen!

Neem echter, neem, PRINSES, mijn krachtloos pogen aan
Ontbreekt mij kunstgebloemte omze, als 't betaamt, te sieren,

Aanvaard, hoe ongesmukt, hoe kwalijk voorgedaan,
Dees lettervrucht, geteeld in schaauw van haar lauwrieren!

Aanvaardze, als U gewijd, en zo de Poëzij
Ooit aandacht waardig is van groote Wereldgoden,

Gelijk een Kunstjuweel van edeler waardij,
Dan mogelijk in onze eeuw een' Vorst werd aangeboden!

Maar't zij hier niet misduid, DOORLUCHTIGE VORSTIN,
Indien mijn Zangeres U luttel wijrook wijde.

Zij kent Uw groot gemoed, vervuld van Burgern in,
En stelt de grootheid van Uw eereplaats ter zijde.

Haar hulde is klein, maar wordt U-zelve toegebracht,
Den rijken luister niet, waar meê GIJ zijt omhangen:

En, zo men 't eerbewijs naar de ongemeenheid acht,
't Was schaars der Vorsten lot, zoodanige eer te ontfangen.

O P D R A C H T.

Een hart, der Vleikunst warsch, ontfluit zich door dees taal,
Daar 't, onafhankelijk van tijd en lotgevallen,

De morgenzon niet groot in schitterende praal,
Om in heur schijnsel met ontleenden glans te brallen.

ô Neen, op 't allernaauwst aan 't Vaderland verknocht,
Gevoelt het, wat het zij, een' vrijen aâm te halen:

En, werd dat voorrecht mij door Nasfauws bloed gekocht,
'k Zal zijn Doorluchtig huis mijn' dank er voor betalen.

's GRAVENHAGE

Wintermaand 1783.

BILDERDIJK.

V O O R B E R I C H T.

*V*erwacht niet, bescheiden Lezer, dat ik U in dit Voorbericht den voortrefflijken Dichtgeest mijner Vriendinne, of de waardij dezer nagelatene vruchten van haar vernuft aanprijzen, of dat ik derzelver uitgaaf door eenige oorzaken rechtvaardigen zal. Die onbekend genoeg is met de Nederlandsche Zanggodinnen, om den naam van LANNOY niet te kennen, of bij dezen naam nog een ander getuigenis van deze Dichtwerken te vorderen, voor hem is dees bondel niet toegericht: En het in 't licht brengen van deze overblijffelen harer Kunstoefening behoeft geene andere voorwending, dan de zucht om 't verlangen der Natie te bevredigen. De hoogachting, welke wij grooten vernuften toedragen, strekt zich over al hunne voortbrengfels uit, en doet ons tot in de onverschilligste humer verrichtingen een vierig en teder belang nemen; en dit waar genoeg (zo we ook niets uitstekends aanboden) om voor het onthaal niet te doen vrezen, dat dezen Gedichten bij ware vereerers van smaak en verdienste te wachten staat. Men belooft zich echter in dezelyven niets middelmatigs, desaangaande gerust op 't vernuft, dat er 't wezen aangaf; en de kieschheid der Dichteresse, die niets onvolmaakts tot

V O O R B E R I C H T.

het Nageslacht wilde doen overgaan, maar kort voor haren dood alles ten vure verwees, waar de laatste hand aan ontbrak, heeft deze algemeene verwachting ten volle gewettigd. Dit besluit, overeenkomstig met dat van VIRGIJL over zijne Eneis, en, het zij men het aan een billijke zucht voor de duurzaamheid van haren wettig verkregen roem moge toeschrijven, die zij vreesde dat door 't onbedachtzaam gemeen maken van Dichtstukken, harer niet waardig, lichtvaardig ontluisferd mocht worden; het zij men den oorsprong daar van in de achting voor 't verlichte Gemeen wille stellen, aan 't welke zij niets dan het gene volkomen was, onder het oog gebracht wilde hebben; dit besluit, even onrechtvaardig als 't zijne, heeft maar al te getrouw een vervulling bekomen door de hand van den jonger Broeder der Dichteresse (*), die, daar hij zich aan haar laatste begeerte zoo veel eerbieds verschuldigd achtte, als met de teêrhartigste vriendschap overeenkwam, welke tusschen hen plaats had gehad, in die allertgrievendste droefheid waar in haar verlies hem gedompeld had, geen offer te kostbaar hield om aan dien geheiligden wil te voldoen. Edoch, hoe veel eer een zoodanig beginsel het hart van wijlen

Jong-

(*) Jongheer ADOLPH HENDRIK, Baron de LANNOY, tot de bitterste smart zijner Maagschap, zijn Zuster en Vader voor weinig weken gevolgd.

V O O R B E R I C H T.

Jongheer de LANNOY moge aandoen, wij betreuren 't gemis van verscheidene Dichtstukken, waar in hare vrienden de verhevenste schoonheden van smaak en vernuft bewonderden, en voor wier herkrijging geen prijs te hoog zou geschat worden. Onder deze verloren stukken weet men ook dat een bijna afgewerkt Treurspel gevonden wierd, waar van zich de Dichteresse eens veel beloofde, doch waar van de naam en het onderwerp een geheim voor haar vrienden bleef. Verscheiden gemeenzame brieven over stukken van Dicht- en Letterkunst zijn met dit en een aantal van andere Dichtwerken vernietigd, en het is geenen Tucca, geenen Varius, geenen Augustus gelukt, die kleinoden den vlammen te ontzetten, en der algemeene toejuiching' van de Nakomelingschap te bewaren.

Van daar dan ook de kleenheid dezès bondels; die tevens de Dichtstukjens op de afbeelding der Dichteresse, die op hare uitgegevene werken, en die op haar afsterven behelst, welke mij onder het oog zijn gekomen — De Uitgave der Dichtwerken, door de Poëtesse-zelve bij haar leven in 't licht gebracht, is in de Uitgave dezèr Poëzij tot een voorbeeld geweest, en heeft mij de Dichtstukken onder verschillende hoofden doen brengen. De VER-

SCHIL,

V O O R B E R I C H T.

SCHILLENDE ONDERWERPEN zijn in de orden van het oorspronkelijke Handschrift geplaatst; en in de schikking der overige stukken is de tijd van derzelve vervaardiging geraadpleegd. Het zelfde is ten opzichte der Lofdichten op Uitgegevene werken geschied; en, wat de orden der Bijschriften op de Afbeelding, en der Lijkverzen aangaat, daar ik mij niet vermat, de waardij der bijzondere stukken, veel min eenige rangschikking tusfchen derzelve Autheuren te bepalen, zo heb ik 't onzijdige Alphabeth, van welks uitspraak zich niemand beklagen kan, tot scheidsman genomen; 't geen ik hope, dat zich ieder der Dichteren zal laten welgevallen. Dan, daar zich de Boekverkoopers Honkoop eene eer maakten van aan dezen Druk een voortreffelijke uitvoering te geven, zo zijn zij ook te rade geworden, om voor de verzameling der Lijkzangen een fraaie Gedenkzuil met het Geslachtwapen der Dichteresse en betrekkelijk bijwerk versierd, in het koper te doen graveeren, in te voegen voor bladz. 119; tegen over welke plaat men gevoeglijk geacht heeft, het vers van den Dichter JOHAN VAN HOOGSTRA-TEN, Grafnaald betijtd, een plaats te geven. De nalatigheid van den Graveerder Th. Koning, aan wien dit werk toebetrouwd

V O O R B E R I C H T.

trouwd werd, is oorzaak, dat aan dit oogmerk niet heeft kunnen voldaan worden; en zie daar ook de reden van eene zoo schijnbare verwarring in de opvolging der namen, als in de verzameling dezer Lijkzangen voorkomt, en die men ten goede houde, tot het boekdeel door de eindelijke aflevering van de ontworpenen plaat volkomen gemaakt worde!

De Fransche Gedichten van Jongvrouwe de LANNOY, waarvan een niet groote doch keurige voorraad voor handen is, zullen zoo spoedig mogelijk in een boekdeeldtjen van de zelfde grootte en gedaante volgen; gelijk ook een herdruk der Treurspelen van de Dichteresse, welke, desgelijks in het zelfde formaat, op de pers is, en met platen van VINKELES opgeluisterd zal zijn.

Dit was het gene ik te berichten hadde. Ik voeg er nog dit bij: dat ik mij geenerlei verdienste uit deze uitgave make, als waar in niets verricht is dan een eenvoudige verzamelen, waar toe een ieder in staat waar geweest. Verbeteringen in het werk eener LANNOY te maken, heb ik mij niet aangematigd, en, hoewel mogelijk de Dichteresse-zelve hier of daar wel eenige geringe verandering had willen maken, indien 't haar gebeurd ware, dezen Druk met haar eigene hand te verzorgen, en alles vooraf te

V O O R B E R I C H T.

overzien met die kiefche naauwkeurigheid, die haar eigen was, ik eerbiedigde hare hand te veel, om mij aan een stoutheid van afwijking schuldig te maken, die ik als een soort van vervalschinge aanmerkte. Mijn vernuft heeft dus niets met dezen arbeid te doen gehad, maar mijn hart had er des te méerder deel in, daar 't de gedachtenis eener Vriendinne betrof, wier schitterende verdiensten niet slechts tot den kring der fraaie letteren bepaald zijn, maar welke men niet op haar waarde kan schatten dan haar van nabij hebbende leren kennen, en die ik nooit aflaten zal te betreuren. — Vaarwel!

B.

* *
*

V E R S C H I L L E N D E

O N D E R W E R P E N .

A A N

ZIJNE DOORLUCHTIGSTE HOOGHEID,

DEN HEERE

PRINSE VAN ORANGE,

ENZ. ENZ. ENZ.

BIJ HOOGSTDESELFS KOMST

T E

GEERTRUIDENBERGH.

Geniet, Doorluchtig Vorst, het streelendst zielsgenoegen!
Deez Vest, uw Vadren erf, door hen van 't Juk bevrijd,
Wordt dan in 't Jaar dier Zege ook met uw komst verblijd!
Gewis, gij zult uw vreugd bij haar verrukking voegen.
't Genaakt, het Eeuwgetij van dien gewenschten dag,
Dat hier 't Geluk verrees, de Vrijheid adem haalde,
De Hoop in zegepraal uit 's Hemels tranen daalde,
Terwijl der Burgren oog de vlucht des Vijands zag.

A 2

Ach!

4 VERSCHILLENDE ONDERWERPEN.

Ach! zou de Dankbaarheid niet op dien heildag staaren?
De Liefde niet verrukt met haar ten reije gaan?

ô Hemel! roept zij uit, en stort een' vreugde-traan,
Hij leeve! wil de 'Telg van 's Lands Verlosfers spaaren!

ô Gij! hoe ver de Faam dier Helden lof verspreid,
Hoe veel bewondering wij hun gedachtnis wijden;
Laat uw grootmoedigheid die glorie niet benijden,
Of leidt één weg alleen ons naar de onsterflijkheid?
Neen, Prins, zij maakt u reeds de duurzaamste eerkroon waardig:
Dat vrij de Vrede-olijf den Hoed der Vrijheid cier';
's Lands heil, der kunsten bloei, de roem van uw bestier,
Is ruim de bloedige eer van Mavors lauwrn waardig.

Geertruidenbergh,

den 17^{den} van Hooimaand

1 7 7 9.

* * *

A A N

DEN HEER SCHOUT BIJ NACHT
R E I N S T,

*Ongelukkig bezocht met het Voet-euvel, terwijl
ik met de Koorts geplaagd was.*

Heer Zeeheld, die zoo trouw mijn welzijn gade slaat,
Sints u mijn wreede koorts voor mijn behoud doet waaken;
Die alle lekkernij mij wijslijk doet verzaaken;
Ja, zelfs geen brokje taart met vrede proeven laat.

'k Erken, gelijk 't behoort, die goedheid zonder maat;
Maar denk, of uw belang mij ook aan 't hart moet raaken?
Spreek, zou een stukje ham uw' lust ook gaande maaken?
Een stukje ham, Mijnheer: 't waar zeker gansch niet kwaad.

Wat zal ik op mijn beurt u met mijn zorg verëeren!
Mogt toch mijn kille plaag mij niet van tafel weeren!
'k Beloof u, dat ik u geen' oogwenk zal ontslaan.

Maar heb ik niet alreeds mijn Vijandin verbeden?
Mij dunkt, haar schicht verftompt, zij luistert naar de reden.
Heb dank, uw post heeft uit, ik vang den mijnen aan.

Op den huize Schapenburg

12 's Gravenland, 1772.

*Die mij verweeten had dat de Vrouwen een
noodzaakelijk kwaad zijn.*

Neen, de Sexe is geen noodzaakelijk kwaad,
 Heer Artz, mijn goede Vrind, gij zult het mij vergeeven;
 Wij zijn, met uw verlof, de wellust van het leeven;
 Natuurs verruklijkst werk, en 's waerelds pronkcieraad.
 Zijn onze feiltjes zelfs niet vol bekoorlijkheden?
 Is 't niet aanbiddenswaard, al 't geen door ons geschiedt?
 Mijnheeren de Artzen, 't belge u niet,
 Maar elk is juist met u niet even wel te vreden.
 Behoedt uw kunst fomwijl de veege leevenstoorts,
 Gij weet ze eene enkle reis ook wel eens uit te dooven:
 Uw dranken, uw diët, gaan alle plaag te boven;
 Rhabarber is alleen nog erger dan de koorts.
 Wil dan dit fraai pleidooi maar in zijn' aanvang staaken,
 En zorg, dat gij de Sexe eerbiedig hulde doet:
 Maar, om het evenwel niet al te boos te maaken,
 JOSSEE, een Artz als gij is een voortrefflijk goed.

Op het Slot te Noordeloos

OP HET

7

D I C H T S T U K :

D E

B A T A V I E R,

DOOR DEN HEER

ADRIAAN VAN SOLINGEN.

Hoe lacht u 't schouwspel aan, manhafte Batavier,
Wanneer ge uw deugd, uw' moed, uw trotsche zegepraalen,
Op 't cierlijk dichtpaneel naar 't leeven af ziet maalen!
Wanneer 't vernuft die treft met grootheid, kracht, en zwier!

De kunst dorst meenigmaal eene eedle pooging waagen,
In 't eind beftiert ze zelf VAN SOLINGENS penceel;
Befchouw, bewonder vrij dit keurig Dichttafreel:
Ge erkent u in deez' fchets, hier kunt ge roem op draagen.

Weez moedig, wakkre Zeeuw, op deez' uw' echten Zoon.
De Kunsten eeren toch 't gewest, het welk haar teelde.
Toen hem Natuur zoo mild met geest en fmaak bedeelde,
Wrocht zij ten zelfden tijd een paerel aan uw kroon.

1777.

A 4

A A N

DEN HEER SECRETARIS
 VERKOUTEREN,

Bij gelegenheid der geboorte van zijn' vierden Zoon.

Hoe! weêr een van die stoute knaapen?

Een vierde waarlijk in uw huis?

Ik vrees, mijn goede Vrind, gij zult onrustig slaapen,

Waar bergt ge u nog voor al 't gedruis?

't Waar immers nu wel eens zoo aardig,

Indien een lieve Meid haar Broêrtjes had verheugd:

Een Vader, zoo bezorgd, zoo teder, zoo vol deugd,

Was waarlijk wel een Dochter waardig.

Maar zacht, laat ons de rust der Kraamvrouw niet verstooren;

Mij dunkt, zij vraagt alreeds wat dat gekijf beduid.

Ik spreek daar van haar lieve spruit,

Als of er deeze reis niets deegliks waar geboren.

Wel

VERSCHILLENDE ONDERWERPEN. 9

Wel aan, daar schiet me iets fraais, iets geestigs in den zin:
(Wij Dichters zijn toch steeds vernuftig in 't bedenken!)
Voor eerst, laat niets 't geluk des Nieuwgeboornen krenken,
Hij zij voorspoedig, fraai, waard dat hem elk beminn'!
't Getal van de eene en de andre Kunne
Blijft evenredig, naar men zegt;
Het blijkt dan, zo Natuur u-zelv' geen Dochters gunne,
Dat' ze in een dubbele maate uw Zoons zijn toegelegd:
Leef, om uit elk van hun een Meisje of drie te aanschouwen:
Elk haarer leevre voorts een Dochter aan uw' disch!
'k Verbeeld mij, dat daar reeds een fraai gezelschap is,
Om, zo ge eens sluimrig wierd, u aan de praat te houwen.

* * *

N A S C H R I F T.

Gij zegt, 'k heb eenen Zoon vergeeten:
De Jonggebooren is uw vijfde, wel geteld,
Ei, Kraamheer, 'k bid u, doe mij weeten,
Naar welk een nieuwe kunst gij deeze uw reekning stelt?

A 5

'k Sprak

10 VERSCHILLENDE ONDERWERPEN.

'k Sprak immers van uw Zoons in leeven,
Uw Zoons, die met den tijd u Dochters zullen geeven:
Of wacht ge ook nageslacht uit leevenden en doôn?
Maar 'k zal deez' kleinen trek van hovaardij verschoonen,
En mijne inschiklijkheid ten duidlijkste u betoonen.
Wel aan dan: veel geluk met uwen vijfden Zoon.

1779.

* * *

A A N

A A N

II

D E N H E E R
K E L L E R ,

CHIRURGIJN MAJOR VAN 'T REGIMENT

V A N

H O L S T E I N - G O T T O R P .

De Hemel, die uw ziel met wijsheid had vercierd,
Uw hart met zoo veel deugds, ô KELLER! had befchonken,
Beried zich, met wat kunst hij 't best u zou doen pronken,
Op dat gij t' eenemaal eene eer van 't menschedom wierd.
Geneeskunst wierd hier toe 't gevoeglijkst uitgevonden,
Als, daar vernuft en deugd zich 't luisterrijkst meê paart:
Van welk belang wierd toen uw aanzijn voor deeze aard!
Het heil van duizenden wierd aan uw lot verbonden.

Gedoog, wijl ge al uw kunst verëent tot mijn behoud,
Dat ik de mijne thans tot uwen roem doe strekken.
Gij zult u aan deez' vest, aan onze liefde onttrekken:
Verbeeld u, met wat oog dat tijdstip worde aanschouwd.

De

De een dankt u voor 't bezit, voor 't bloeijen van zijn leeven,
 Eene andre, voor de vrucht, die ze aan haar' boezem ziet:
 En gij, ô Vriendschap! gij, wat slag gevoelt gij niet!
 Ja, treur, aan dit verlies moogt ge alle uw tranen geeven.

ô KELLER! stelt gij prijs op onze erkentenis?
 Zij steunt op uw verdienste, en zou ze uw hart niet streelen?
 Gewis, wij zullen steeds in uwe vriendschap deelen;
 Gij weet, tot welk een' trap ons de uwe dierbaar is.
 Ons hart, ons dankbaar hart zal u eene eerzuil stichten,
 Veel schooner dan de geen wier trotsche praal men roemt:
 Uw naam zal altijd hier met eerbied zijn genoemd,
 En uw gedachtenis voor tijd noch wangunst zwichten.

Geniet, geniet nog lang, het schoonst, het zoetst vermaak!
 Aan 't Menschdom nut te zijn is de opperste eer op aarde.
 Zoo juicht een groote ziel in 't denkbeeld van haar waarde;
 Zoo roept ge eens stervend uit: hoe heerlijk was mijn taak!

1 7 7 8.

* * *

E Z E L V A N D A M E T U S ,

*Die zich, in weêrwil mijner tegenkating, in een
ernstig Klinkdicht vertoond had.*

Heb u, onëdel dier, tot op dit oogenblik,
Uwe onbevalligheid van goeder hart vergeeven:
En mogelijk dat ge in lang den tijd niet zult beleeven,
Dat iemand op uw stuk zoo reedlijk denkt als ik.

Ja, schoon uw hees geschreeuw niet zelden mij verschrikk',
Mij, die geen' valschen toon kan hooren zonder beeven;
Uw hi-ha heeft u zelf niet uit mijn gunst verdreeven,
Wijl ik toegeevend ben, en mij naar alles schik.

Maar dat ge, niet vernoegd met in uw stal te wonen,
Ons zelfs tot op Parnas uw fraai figuur komt toonen,
Die stoutheid, ik beken 't, doet mij verwonderd staan.

D A M E T U S , neem dat beest wêêr daadlijk bij zijne ooren,
Maak haast, eer 't verder dring in die gewijde Chooren,
Of 't jaagt Apollo-zelv' gewis een' doodschrik aan.

WONDERBAARE DAAD.

Met recht, ô Herkules! roemt elk uw groote daaden:
 Wat schrikdier heeft uw wieg ooit strafloos aangerand?
 Moest Lerna's wreed gedrocht niet vallen door uw hand?
 Hebt gij Cerbeer' niet zelv' met ketenen beladen?

En gij, Hebreeuwfche Held, door Delila verraaden,
 Wie was u ooit gelijk, die Leeuwen overmant?
 Die op een' fteilen berg de Poort van Gaza plant,
 En Tempels nederfchudt gelijk verdorde bladen?

Maar wijk, ô Simfon! wijk: gij ook, Alcmena's Zoon:
 Een Vrouw, een teedre Maagd, ftelt eedler kracht ten toon,
 Waar toe hebt ge, ô Natuur, mijn zwakke Sex verkoozen?

Hoor Neêrland! hoor een daad, die nimmer volk vernam!
 De wakkre Fortia, de glorie van haar ftam....
 Maar zacht, zij mint geen' lof, ik wil haar niet doen bloozen.

V O L M A A K T E M A N .

Gestadig in het werk tot nut van 't huisgezin,
En ievrig om zijn ampt met glorie te bekleeden;
Niet driftig, nooit geneigd tot wufte of dartle zeden;
Bezorgd voor zijn belang, maar wars van slecht gewin:

Aan 't spel niet toegedaan, aan Bacchus vocht nog min;
Bedacht om zelfs met nut zijn' speeltijd te besteeden;
Geen laf bewonderaar van vreemde aanvalligheden;
Verliefd, en tederlijk, maar op zijne Echtvrindin!

Getrouw tot in den dood aan de eedle vriendschapsbanden;
Bereid om voor den Staat zijn leeven te verpanden;
Meedogend, heusch, oprecht, wijs, vriendlijk, zacht van geest.

DeMan, met zoo veel deugd, met zoo veel roem beschonken,
Die Man, zoo dubbel waard in Dichtlust mij te ontvonken,
Is, naar ik merken kan, nog nooit op aard geweest.

UITMUNTENDE JUFFER,
SUSANNA REGINA TITSINGH,

Overleeden te Amsterdam, den 13^{den} van Slachtmaand 1776.

Natuur bragt iets voortrefflijks voort:

Zij wou van haaren lof op 't heerlijkst doen gewaagen;

Dus ciert ze TITSINGHS Telg, in 't opgaan van haar dagen,

Met alles wat ons 't meest in 's leevens kracht bekoort.

Daar was 't, dat zich 't vernuft met kunde en wijsheid paarde,

Dat Godsvrucht aan de Deugd den schoonsten luister gaf.

De Dood verheft zijn zeis, en maait die puikbloem af;

't Volmaakte is niet geschikt voor de Aarde.

* * *

T E R

VAN DEN

WEL EDELEN GESTRENGEN HEERE,

M^r. JAN JACOB HARTSINCK:

CHARTER- EN REQUESTMEESTER BIJ
HET EDEL MOGENDE COLLEGIE TER
ADMIRALITEIT TE AMSTERDAM;

PRESIDENT VAN HOOFDPARTICIPANTEN
VAN DE WESTINDISCHE COMPAGNIE;

DIRECTEUR VAN DE HOLLANDSCHE EN
ZEEUWSCHE MAATSCHAPPIJEN VAN
WEETENSCHAPPEN TE HAARLEM
EN TE VLISSINGEN, ENZ. ENZ.

Overleeden te Amsterdam den 28sten van Wijnmaand 1779.

Hoe treffend is de maar, schoon reeds met angst verwacht!
Der Weetenschappen Vriend, mijn Kunstvriend is verscheiden.
't Is HARTSINCK, zoo geliefd van elk wie deugden acht,
Wien wij, van elk beweend, naar 't aaklig Graf zien leiden.

B

Der

Der Kunsten eedle stoet, zoo duur aan hem verplicht,
 Staat op dit treurig nieuws met diepe smart bevangen,
 En volgt het waardig Lijk met traanen in 't gezicht,
 Om op zijn achtbre zerk een' eerlouwrier te hangen.
 Treur, Amstels Burgerij! gij derft, door deezen flag,
 Een' Stadgenoot, nooit moé voor uw belang te zwoegeu;
 Die niets geademd heeft tot zijnen jongsten dag,
 Dan teedre zucht voor u, en zorg voor uw genoeg.
 Wat Vader, welk Gemaal is door de dood geveld!
 Hoe teér een Vriend...! maar ach! mijn toonen blijven steeken.
 Ô Vriendschap! Jammer' vrij, als gij zijn' naam vermeldt;
 Die zal nog menigwerf uw zuchten uit doen breeken.
 Zijn recht Bataafsche ziel was al uw' invloed waard:
 Oprechtheid, eer en trouw was uit zijn oog te leezen:
 En zoo verdienste en deugd door 't sterflot wierd gespaard,
 Hoe lang zou nog zijn hart uw waardste tempel weezen.

Gij, die uws leevens vreugd met hem bezwijken ziet,
 Ik treed in al uw smart, bedrukte en achtbre Gade:
 De zoetste Vrienden-troost heelt zulke slagen niet;
 De tijd, de reden zelf geneest hun wonden spade:

Maar

Maar gun dat deeze hoop voor 't minst uw' rouw verzacht'!

Of derft gij hem geheel, voor wien uw traanen vloeijen?

Het kroost van HASSELAARS EN HARTSINCKS braaf geslacht.

Zij Neêrlands liefde en roem, zoo lang hier deugden bloeijen.

* * *

WEL EDELEN GESTRENGEN HEER,
 M^r. JAN ADRIAAN VAN GOOR
 DEN OOSTERLING,

OP DESZELFS AANSTELLING

TOT TWEEDEN AUDITEUR MILITAIR

DER STAD

B R E D A.

Welke inval van Fortuin! wat heeft haar toch bewoogen,
 VAN GOOR, om thans op u een minzaam oog te slaan?
 Zij heeft naar allen schijn zich in haar keus bedroogen,
 Ze biedt verdienste en deugd zoo ligt haar gunst niet aan.
 Deez strekken (zegt ze) toch zich zelven tot belooning,
 Zij kunnen hun geluk wel vinden buiten mij:
 'k Vond bij die vrienden nooit een needrige eerbetooning,
 Zij schatten me op mijn waarde, ik laat hen hun waardij.

Gij

VERSCHILLENDE ONDERWERPEN. 21

Gij dan, die, in de plaats van haar uw hof te maaken,
Eene ouderwetsche deugd tot levensregel kiest,
Een Rechtsgeleerde zijt alleen voor goede zaaken,
En met geleerdheid nog een' dierbren tijd verliest:
Bedenk, of ge ingemoede iets van haar gunst kondt wachten,
Zoo ze op den tast fomwijl haar Vrinden niet verkoor?
Als Dichter zou ze althans uw voordeel niet betrachten:
Mevrouw Fortuin heeft wis voor rijm noch maat gehoor.
Maar 't zij zoo, leeft voortaan op 't minzaamst met elkander,
En vestig, zoo 't kan zijn, haare onstandvastigheid!
Thans doe ze u 't een gelukje erlangen naar het ander,
En schikk' zich onvermoeid naar 't geen uw wenschen vleit!
Ik wed, zij zal zoo wel zich bij haar keus bevinden,
Dat zij verdienste alleen eerlang haare achting biedt.
De Dichters worden zelf nog eens haar grootste vrinden.
Ik wanhoop in 't geheel aan deez verzoening niet.
't Zal fraai zijn, als wij haar heur' blinddoek op zien heffen,
Haar onbestendig rad zien draaijen op de maat,
En als zij vindt, dat hun, wier kunst elks hart kan treffen,
De voorspoed, ruim zoo wel, als 't kroost van Midas staat.

VAN GOOR, ja laten we ons met dat vooruitzicht streelen,
Verbeelden we ons dien tijd, die gulden Eeuw nabij:
Doch, zoo 't ons voegen zou in haare gunst te deelen,
Bedenken we, in hoe ver zij de onze waardig zij.
Fortuin begunstige ons, vermeerdere ons genoeg,
Ons waar, ons heerlijkst loon is niet in haare magt:
Wat is al 't geen zij ons voortreflijkst toe kan voegen
Bij de achting onzer Eeuw en die van 't Nageslacht.

1779.

* * *

A A N

D E N H E E R
W I L L E M B I L D E R D I J K ,

*In antwoord op een Punt dicht, waar in hij mij zegt,
dat mijne werken hem Dichter hebben gemaakt.*

De zedigheid moet steeds het waar vernuft verzellen:
Zy zet het in elks oog den schoonsten luister bij:
Doch, schoon ze ook in het mijne op 't hoogst beminlijk zij,
Ik moet voor deeze reis haar wel ter zijde stellen.
De geest, die inderdaad iets groots heeft voortgebracht,
Moet wel een kleine vonk van hovaardij bespeuren:
'k Denk, dat geen Tijdgenoot zulks in mij af zal keuren,
En 'k wacht nog min verwijt van 't billijk Nageslacht.
Mijn Zanglust heeft uw ziel in Dichtlust doen ontvonken;
Zij vormde u, naar gij zegt. Hoe wensch ik haar geluk!
Zoo ze immer op den roem van eenig werk mag pronken,
Begaafde BILDERDIJK, gij zijt haar Meesterstuk.

1 7 8 0.

A F B E E L D S E L

VAN MIJNEN GEËERDEN NEEF:

J A C O B W I L L E M,

B A R O N V A N E C K,

H E E R E V A N O V E R B E E K,

L I D D E R R I D D E R S C H A P D E S Q U A R T I E R S V A N

V E L U W E , E N O N T F A N G E R G E N E R A A L

V A N H E T G E M E L D E Q U A R T I E R ,

E N Z . E N Z . E N Z .

Gij, die niets eedlers kent, niets schooners in 't heelal,

Dan de inspraak van 't geluk in 't sterflijk oog te ontdekken.

Aanschouw 't gelaat van eck, zie deez vernoegde trekken.

De Deugd heeft hen gevormd, niets dat ze ontluistren zal.

* * *

A F B E E L D S E L

VAN MIJNE GEËERDE NICHT:

M. BARONESSE VAN ECK,

GEBOREN BARONESSE VYGH,

TOT DE SNOR,

*VROUWE VAN OVERBEEK.***D**usmaalde 't kunstpenceel Godvruchte en teedre **VYGH**,Die hart en hand, met **ECK**, voor Hymens outer paarde.

Gij, die op 't aanzijn smaakt, zie hun geluk, en zwijg:

De Deugd smaakt ook somwijl het heuchlijkst lot op aarde.

* * *

B 5

I N

O M T E P L A A T S E N

I N D E

KERK TE NOORDELOOS.

Looft Hem, die is, die was, die weezen zal:

Den Schepper en den Koning van 't heeal.

Hier past het u den roem zijns naams te zingen.

Maar weet ge, welk een hulde hem behaagt?

't Is niet de tong, die van zijn' lof gewaagt:

Neen; 't is uw hart, uw liefde, ô Stervelingen.

Noordeloos

den 12 Julij

I 7 8 I.

A A N

D E N H E E R

AHAZUEER VAN DEN BERG,

PREDIKANT TE ARNHEM.

Dat eer en aanzien 't hart verrukk',

't Welk nooit op eedler doel dan 's waerelds luister staarde;

* Fortuin, wees de Afgodes, waar elk voor nederbukk':

Der Wijzen vriendschap is 't geluk,

De bron van wellust op deeze aarde.

Hoe zoet, **ô VAN DEN BERG!** is 't aanzijn niet voor mij,

Zoo lang des Hemels gunst mij vrienden schenkt als gij!

I N

V R I E N D E N R O L

D E S H E E R E N

S I M O N V A N D E R W A A L.

Wie zal, ô VANDER WAAL, mijn' geest, mijn pen bestieren,
Daar ik mij plaats aan 't hoofd van deez uw vrinden-rij?
Zal ik uw kunst, bekroond met eeuwige eerlouwriren,
Of uw verheven deugd verheffen naar waardij?
Maarneen: hoe schoon't ook waar, die taak zich te onderwinden,
Mijn hart spreek' hier alleen: het hart is 't immers al.
Dat onze Vrindschap duure, ô waardste mijner Vrinden!
Denk, dat ze steeds mijn roem, mijn wellust weezen zal.

I N D E N

V R I E N D E N R O L

V A N D E N

*HOOG-WELGEBOOREN' HEERE*JAN HENDRIK, BARON
DE LANNON,

COLLONEL, ENZ. ENZ. ENZ.

Offchoon verwantschaps teedre band

Uw ziel niet aan de mijne op 't nauwste had verbonden,

'k Had echter om uw deugd, beminde Bloedverwant,

U al mijn Vrindschap waard gevonden.

Maar nu, daar achting, keuze en inspraak van het bloed,

Mijn hart om strijd aan 't uwe en 't uwe aan 't mijn verbinden,

Bedenk, ô waardste mijner Vrinden!

Wat prijs ik op een' band, zoo heilig, stellen moet.

*Leyden**den 16 Augustus*

1781.

I N

V R I E N D E N R O L

V A N

D E N H E E R E

M^r. R. F E I T H.

Bataaffche Pindarus, aan wiens vergode dichten

't Erkentlijk Nederland zoo veel bewondring wijdt,

Wiens Zangster niet voor die des Phoenix hoeft te zwichten,

Die Frankrijks aandacht vestte op 't vlieden van den tijd *!

Denk niet, dat kunst, vernuft, hoe hoog bij elk geprezen,

De waare grootheid zij, die al mijn achting winn':

*k Heb in uw ziel het merk der reinste deugd gelezen:

Reik, reik me uw Album toe, ô FEITH! 'k ben uw Vriendin.

* Thomas.

A A N

31

D E N H E E R

J. VAN HOOGSTRAATEN,

I N D E S Z E L F S

V R I E N D E N R O L.

Ik vind mijn Zangeres niet altoos bij der hand,
Te zeldzaam als ik 't wensch voldoet ze aan mijn begeeren:
Maar om verdienste en deugd, vernuft en vriendschap te eeren,
Gevoel ik 't allen tijd dat al mijn iever brandt.
HOOGSTRAATEN, denk dan zelf, hoe zeer het mij vernoege,
Dat ik mijn' naam bij die van uwe Vrienden voege.

's Gravenhage

den 15^{den} Augustus

1781.

A A N

A A N

A V I T U S.

A V I T U S.

Wat ik u bidden mag, AVITUS, laat mij kijken;
 Ik ben volstrekt van zin, in kwaad humeur te blijven:
 Ik ben verstoord, vermoeid, en in een maand drie vier
 Zet ik, uit loutre spijt, geen pen meer op 't papier.
 'k Heb waarlijk veel geduld, maar, 'kwil het niet verbergen,
 Zulk eene onreedlijkheid is niemand meer te vergen.

Ons Neêrland is met recht om kunde en geest geächt,
 Maar welk Geleerde of hier den briefstijl heeft bedacht!
 Wat koud en statig brein, van kunst en smaak verftoken,
 Heeft dus, bij ieder woord zijn reednen afgebroken,
 En door dat fraai herhaal van tijtels zonder end,
 Aan 't schriklijkst wangeluid ons buigzaam oor gewend?
 Ik moest in 't Nederduitsch een reeks van brieven schrijven,
 Waar van ik met fatsoen niet één' kon schuldig blijven;
 Ik wilde op mijne wijs nog al bevallig zijn,
 Maar 'k vind geen maat of stijl hoe zeer ik mij verpijn':

Niets, dan *U Wel-Eerwaarde*, en *U Hoog-Wel-Geboren*,
En *U Wel-Edele Gestreng*e, treft my de ooren.

Ik schrap het tienmaal uit, ik zoek verstaanbre taal;
Maar 't blijft in ieder brief voor 't minst nog twintigmaal;
En waarlijk, hoe mijn oor het minder kan gehengen,
Hoe meer 't mijn pen behaagt, *Wel Eedlens* voort te brengen:
'k Betuig, zoo 'k eenen stap den schoorsteen nader kwam,
Geen woord van 't geen ik schreef waar veilig voor de vlam:

Laat ons dit oogenblik 't gebruik ter zijde zetten,
En wil op 't volgende eens met al uwe aandacht letten:
„ Mij Heer! (ik schrijf aan u) Mij Heer; het was mij lief,
„ Dat ik mij zag verëerd met *Uw Wel-Eedlens* brief:
„ 'k Had *U Wel-Edelen* reeds voor een maand geschreeven,
„ Maar 'k wou met één' bericht aan *U Wel-Eedlen* geeven,
„ Wie 't ampt verkrijgen zal van onzen Vrind Licijn,
„ 't Geen *U Wel-Eedlen* wis een blijde maar zal zijn,
„ 'k Verneem, *Wel-Edel Heer*, dat *Zijn Hoog-Wel-Geboren...*
Houd op, verzoekt ge wis, etceetra; spaar mijne ooren!
Wel nu, zie daar den stijl, waar 's Lands gewoonte wil,
Dat hier een reedlijk brein zijne aandacht op verspill'.

Hoe!

Hoe! in deeze achttiende Eeuw, in deez beschaafde tijden,
Waar in wij zoo veel zucht aan de eedle kunsten wijden,
Nu schier geen Stad van rang in Neêrland wordt genoemd,
Die op geen Maatschappij van fraaije lettren roemt;
Nu, een gebrek van smaak, zoo grof, bij ons te vinden!
'tZal voor niet lang meer zijn; 'k blijf borg er voor, mijn Vrinden:
Een Volk, waar zulk een drift tot vordring wordt bespeurd,
Neemt in volmaaktheid toe, en alles krijgt zijn beurt.
Gij hebt alreeds gezorgd, dat uw gewijde Chooren
Voor't stootendst kreupelrijm den schoonsten zang doen horen:
'k Hoor van den Kansel thans een' stijl die mij bekoort;
De Drukpers brengt voortaan geen barbarismen voort;
De taal wierd zelfs hervormd in onze nieuwspapieren;
En geen bevalligheid zou onzen briefstijl cieren!
't Natuurlijk u en GIJ, dat ieder volk vernoegt,
Zou hier een vrijheid zijn, die bij geen aanzien voegt!
Gij schertst er immers meê, mijn dierbre Landgenooten!
Geen welbezintuigd hoofd heeft immer zulks beslooten;
En 'k hoop, dat hij die 't eerst, mischien uit loutre pret,
In 't lichaam van een' brief die tijtels heeft gezet,

Aan de oevers van den Styx wel plechtig is verweezen,
 Om driemaal 's daags dat stuk met luider stem te leezen;
 Ik wed, dat Cerberus al blaffend hem verfaagt,
 En dat geen enkele schim zich ooit omtrent hem waagt.

Mij dunkt, ik zou mij schier in goeden ernst verstooren:
 Maar heb ik mijn geduld ook niet met recht verloren?

'k Beproof het met vermaak op al wat nuttig is,
 Maar moeite zonder vrucht geeft niets dan ergernis.
 Hoe! 'k zal aan 't hoofd eens briefs met groote lettren schrijven,
 Herschrijven aan het flot, en plechtig er bij blijven,
 Dat ik, met al mijn hart, dien Heer, of die Mevrouw,
 Voor Edel, en Gestreng, en Welgeboren hou,
 En 'k vind, met al die zorg, dat niemand mij geloove,
 Ten zij ik zwier en kracht aan mijn geschrift ontroove,
 En midden in mijn' brief, mischien nog vijftigmaal,
 Dien aangenaamen sleep van *Edelens* herhaal'!

'k Wil waarlijk eens zoo lief, indien 't u kan vernoegen,
 Bij ieder brief, dien 'k schrijf, eene attestatie voegen,
 Door Secretaris, Klerk, Getuigen, en zoo voort,
 En 't zegel van het Land bekrachtigd, zoo 't behoort,

Dat

Dat ik, Mijnheer, Mevrouw, Mejuffer, wie'tmoog weezen,
U houde voor al't geen ge aan't hoofd mijns briefs zult leezen,
't Geen ik aan 't slot herhaal als uwe Dienaares,
En nog tot meer verstand u toevoeg op 't adres.
Maar in mijn rede-zelf...! 't is met de menschen spotten,
En liever leerde ik nog de taal der Hottentotten,
Dan dat ik tegens licht, en reden, en fatsoen,
Mijn goede Moedertaal dien hoon meer aan hielp doen.
Ik weet, dit belgt u niet, goe'dhartige Bataven!
Gij zelf miskeurt den trant, waar aan we ons dus verflaaven,
Uw kiesheid juicht mij toe, en geeft mijn rede klem:
De Dames hebben toch in 't stuk van s'maak een stem:
Gij kunt wat ons mishaa'gt geen oogenblik gehengen.
Maar ik behoef mijn Sex hier niet ter baan te brengen,
Ik overtuig u slechts van 't geen gij-zelf begeert:
Verwerpt een wangebruik, dat uwen s'maak onteert!
Of laat ge aan ons den roem eens voorbeelds zo gewigtig,
't Geldt uw voortreffelijkheid, Mijnheeren! zijt voorzichtig!
Ik onderzoek hier niet wat andre volken doen;
Elk kan bij 's Lands gebruik zich houden met fatsoen:

Laat Gal en Brit bij 't hunne, en wij bij 't onze blijven:
Maar 't is toch ons belang, gezonden smaak te schrijven,
Te zorgen, dat men ook bij ons die gracie vind,
Die elk beschaafde geest met zoo veel recht bemint.
Eer twintig jaar verloopt, zult gij verwonderd weezen,
Hoe iemand hier een' brief tot aan het slot kon leezen,
't Gebruik is maar alleen voor dwazen een tiran:
't Moet onderworpen zijn aan hem die denken kan.

1780.

* * *

CATO AAN CESAR:

VRIJE NAVOLGING.

Verheven boven 't lot, als 't onrecht zegepraalt,
 Heeft de onderdrukte deugd een recht, dat nimmer faalt;
 Eene uitkomst, die ik niet door uw geweld zal derven;
 Ô CESAR! 't is het recht, de vrijheid van te sterven:
 De laatste en zekre heul, die mij nog oovrig is.
 Bestem voor mij geen wraak of geen vergiffenis:
 Ik zelf heb in mijn hand mijn vrijheid en mijn leeven,
 En 't is aan CATO niet, dat CESAR kan vergeeven.
 Neen, 'k voel geen laffe vrees, een groote ziel onwaard;
 'k Heb PLATO tot mijn' troost, tot toeverlaat mijn zwaard:
 't Een stelt, zoo lang ik ben, mijn vrijheid buiten vreezen,
 En de ander staat mij in voor een onsterflijk weezen.
 't Is tijd, wijl Romen zwicht, dat CATO niet meer zij:
 Zoo lang ik iets vermogt, was zij van Meesters vrij.
 Ik vestigde op uw doel het waakend oog van Romen,
 En zocht in zijn geboorte uw' toeleg voor te komen.
 Ik diende tegens u POMPEJUS heldenmoed;
 Deez handen zijn geverwd in uwer vrienden bloed:

'k Dacht,

'k Dacht, dat uwe oorlogsliên, verflaafde muitenaaren,
 Beschermers eens tirans, niet langer Burgers waren.
 In 't kort, toen alles zwichtte, is op 't Pharfalisch veld,
 De hoop, de heldenmoed van C A T O niet geveld:
 'k Bragt uit ons overschot, op de Afrikaanfche kusten,
 Een leger op de been, bekwaam om u te ontrusten.
 Het lot, dat mij verried, bekroone uw dwinglandij,
 't Maak' van dit aardsch verblijf 't verblijf der flavernij,
 Het plaatse, om in het einde uw' heerschlust eens te boeten,
 Den troon der Koningen en Romen aan uw voeten.
 Maar weet, dat uw gezag, wie 't ooit voor u verneêr,
 U nimmer zal doen zien, dat ik een' Meefter eer.
 Uw magt, als staal en schrik de zege u doen behaalen,
 Als zij 't Heeläl omvat, moet zich in mij bepaalen.
 Beklim uw zegekoets, en toon voor Romens oog,
 Haar Vrijheid neêrgeveld, geblikfemd van omhoog:
 Doe haar geleigeest slaafs voor eenen stervling knielen:
 Die s Y L L A fiddren deed, kunt gij met schrik bezielen.
 Bied Romen 't schouwspel aan van uw geroofde magt:
 En, tot een laatste blijk, hoe 't lot uw wensch betracht,
Ga,

Ga, wil POMPEJUS hoofd, voor uwen zegewagen,
 Ten offer voor de Goôn van 't Capitoool doen draagen.
 Gij, Kunstgewrochten, gij, in wie het achtbaar beeld
 Van onze glorieijke en groote Vaadren speelt,
 Gij zult bewogen zijn op 't zien der smaad van Romen:
 'k Zie traanen langs 't vermurwd en siddrend marmer stroomen.
 Hoe gruwen onze Goôn! zij wenden 't hoofd op zij!
 ô Marmer! 'k zal niet min gevoelig zijn dan gij.
 Ja, Helden, 'k voel den hoôn, dien Rome in u moet lijden,
 Daar 't bijzijn eens tirans uw beeldtnis durft ontwijden:
 Deez Stoïcijnfche ziel, door zwakheid nooit vermand,
 Die eigen ramp trotfeert, beschreit het Vaderland.
 Komt, gij, die aan Fortuin nog offers toe durft brengen,
 Ziet Rome in flavernij, en C A T O traanen plengen!
 Juich, C E S A R, in uw werk: zie Afiens gewest
 Met lijken overzaaid, met moord en bloed gemest,
 Tooneel van woede en fchrik, dat de aarde alom doet beeven,
 Dat ge aan der Volken oog niet hebt gefchroomd te geeven;
 Zie dat ontzachlijk Rijk, 't welk alles siddren deed,
 Het welk der Goden plaats bij 't menschdom heeft bekleed,
Ont-

Ontluisterd, overheerd, in wreede boeijen zetten,
 En de aarde door 't gewigt van zijnen val verpletten.
 Zie, zoo 't aanstaande u treft, mijn treurig Vaderland
 Door 't onbepaald gezag vertreden, overmand,
 Al beevend voor ontaarte en wreede meesters bukken:
 Zie daar wat ik beweën, zie daar uw gruwelstukken!
 Ô! Zoo die Oorlogsgeest, die Romeen heeft gesticht,
 Die nu zoo schandlijk kwijnt, verrees voor ons gezicht,
 Zoo Numa's dappre Goôn, gewoon onze eer te staaven,
 Onze achtbre Vaders eens herriepen uit hun graven,
 Zoo hun heldhaftig oog, in eedlen toorn ontvonkt,
 Met al die waardigheid, daar de achtbre deugd meê pronkt,
 U eens het doel verweet van uwe krijsbedrijven:
 Zou één bezoldeling bij uwe standaards blijven?
 Bloos, CESAR, dat het lot dus verre uw' wensch bekroon':
 Neen, gij zijt geen Romein, niet zelf op 's waerelds troon.
 Wie onzer is het grootst? wiens naam zal roem verwerven?
 Die 't Vaderland vertreedt, of die er voor zal sterven?
 Beef voor uw naadrend lot, waar vindt ge troost of heul?
 De wroeging zal uw ziel verstrekken tot een' beul,

Zoo

Zoo veel rampzaligen, beroofd van goed en leven,
 Pharfaalje en al zijn' schrik, voor uw gezicht doen zweeven,
 Hier ziet ge op 't wreed tooneel, dat ge u ter slachtbank koost,
 Het lillend overschot van Romes waardigst kroost:
 Ginds, Held POMPEJUS op eens Konings last doorstoken,
 En al 't Romeinsche bloed rondom uw schreden rooken.
 En voelt ge voor u-zelv' geen vrees, die u ontzet?
 Wie weet, of niet de wraak alreeds haar dolken wet,
 Of een beraaden hand... Ja, CESAR, ze is te vreezen:
 Zelfs bij haar' laatsten snik zal Rome ontzachlijk weezen.
 Maar vruchtloos zou men thans zich wapnen tot uw straf,
 Helaas! hij redde ons niet, die u den doodsteek gaf.
 Ligt wrocht men grooter kwaad dan't geen men zou verbannen:
 't Zal Romen thans niet meer ontbreken aan tirannen.
 'k Heb uwen val gezien, mijn dierbaar Vaderland!
 Maar 'k wacht voor 't minst niet af, tot overmaat van schand,
 Dat uw onwaardig kroost, door heerschezucht aangedreeven,
 Zich uwen roof betwist' ten koste van zijn leeven.
 Heersch, CESAR, de aarde zwicht, maar CATO is nog vrij,
 Omhelst een eedle dood, en tart uw dwinglandij.

Δ Gij!

Ô Gij! wie 't billijk juk der wetten niet bezwaarde,
Die nedrigheid en deugd met grootfche daaden paarde,
Doorluchte Heldenfchaar, wier onbezweeken moed
De Roomfche grootheid grondde en ftaafde met uw bloed!
CAMILLUS, door wiens hand het bloed der Gaulen froomde!
TORQUATUS, Gij! en Gij, die HANNIBAL betoomde!
Wilt, groote fchimmen, gij, die 't noodlot thans braveert!
Wilt, in uw' eedlen rei, een' Burger, die u eert,
Die niet onwaardig is dien naam van u te erlangen,
Het overfchot van Rome, en CATO's ziel ontvangen!

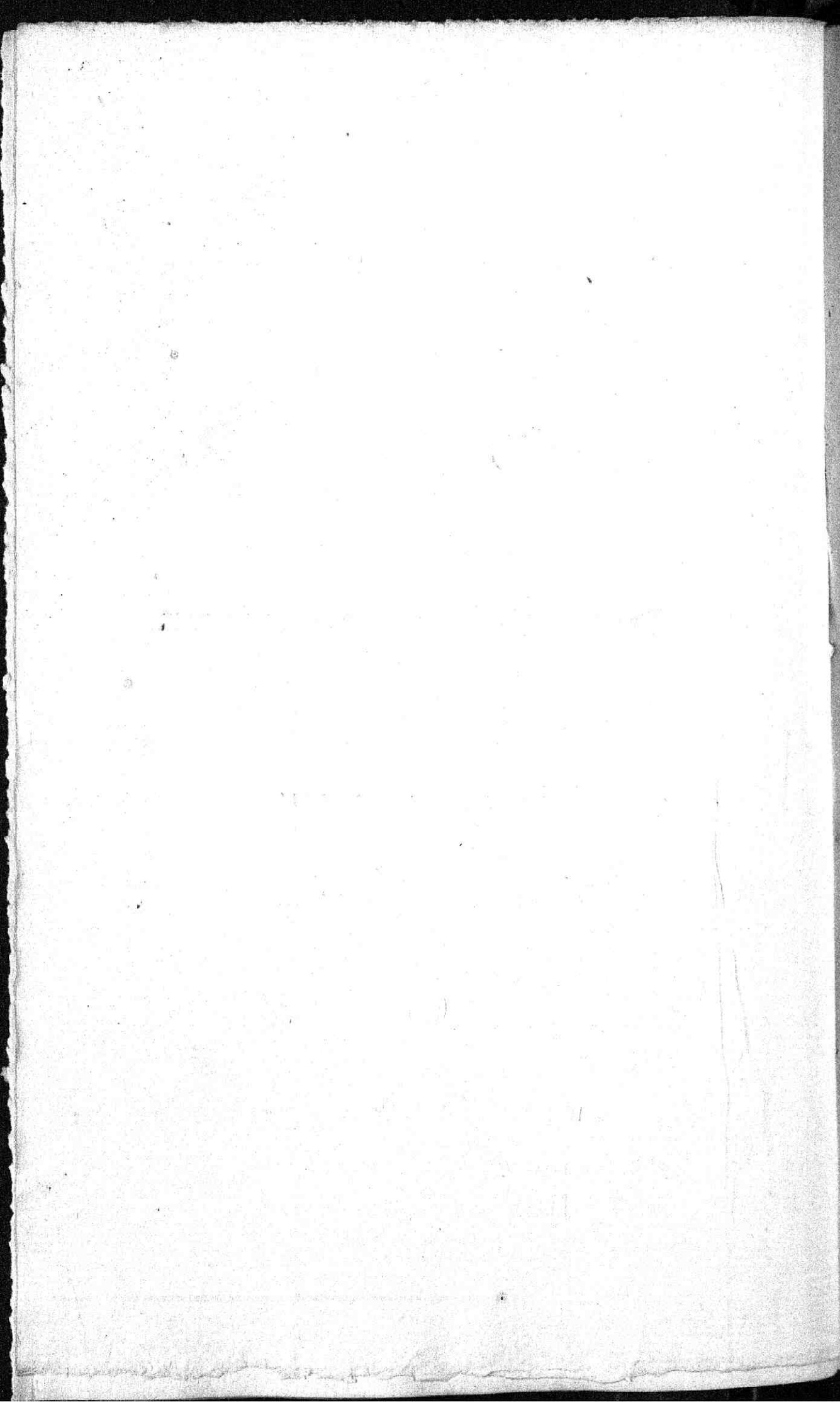
1 7 8 0.

* * *

JACOBS VREUGD.

HET IS GENOEG, MIJN ZOON JOSEPH LEEFT.

GENESIS XLV. VS. XXVIII.

JACOBS VREUGD.

HET IS GENOEG, MIJN ZOON JOSEPH LEEFT.

GENESIS XLV. VS. XXVIII.

Mijn Zoon, mijn Joseph leeft! mijn dierbre Zoon... zou leeven!
Ei mij! 'k voel andermaal mijn krachten mij begeeven.
Mijn kindren, staat mij bij. Dat licht, 't welk ik aanschouw,
't Welk niets voor mij bescheen dan mijn' vernieuwden rouw,
Dat daglicht, zou mijn kind, mijn' Joseph, nog bestralen!
En ik, mijn stervend hart, zou eindlijk ademhaalen!
ô Hemelmagt! ô Gij, die mij mijn' Zoon hergeeft,
Schraag, schraag mijn levenskragt! mijn Zoon, mijn Joseph
Verschrikkelijke dag, verwoester mijner krachten, (leeft!
Dag, die mijn' Zoon me ontroofde! ô wijk uit mijn gedachten.
Uw denkbeeld, wreede bron van 't ijslijkst hartewee,
Sleepe op dit oogenblik mijn' laatsten zucht niet meê.
Ik waakte, en gij verreest met flauwe en sombre glansen,
Hoe schriklijk was voor mij uw komst aan 's Hemels tranen!
Een heimlijk voorgevoel had mijne ziel ontsteld:
Ach! dacht ik, zoo 't mijn' Zoon, mijn' Joseph maar niet geld!

Wat ook des Hemels wil omtrent mijn lot beschikke,
De Algoedheid waak' voor hem, en niets dat mij verschrikke.

Moest ik, Almogend Heer van Hemel en van Aard,
U wetten stellen, ik, uw minste gunst onwaard!
Neen, de onderworpenheid der harten die u vreezen,
Wraakt zulk een stout beding; zij moet volkomen weezen.
Met recht heeft uwe wraak gebliksemd op mijn hoofd,
En d' afgod mijner ziel aan mijne liefde ontroofd.
Herroept gij u, misleide en al te dierbre Zoonen,
Welk schouwspel ge aan het oog uws Vaders dorst vertoonen?
Het laatste gunstgeschenk van mijne tederheid,
Verscheurd, met bloed befmet, voor mij ten toon gespreid...!
Herkende ik 't niet, dat kleed, waar meê dees hand hem cierende
Toen ik de laatste maal des Jonglings feestdag vierde!
Toen de eedle en kuische zwier van zijn bevalligheên,
Elks aandacht naar zich trok, mij zoo bekoorlijk scheen!
Ach! gij misleidt mij nog, gij opent al mijn wonden.
Waar toe mijn ziel geleid! mijn Joseph is verflonden.
Zag ik 't getuignis niet dat al mijn hoop verbant!
Een schrikdier heeft mijn kind, mijn' Joseph aangerand,

Zijn

Zijn' boezem omgewroet en de onverzaadbren tanden
 Gewet in zijn verscheurde en lillende ingewanden.
 De onnoozle riep om mij, om Jacob, in zijn' schrik:
 Mijn Vader ...! zucht hij uit... en geeft den laatsten fnik!

Maar welk een smart vervoert me? Ach! spreek gij waar,

(mijn kindren?

Wat zegt ge? 'k voel allengs mijn drukkend leed verminderen?

Mijn Ruben, brengt ge mij een trouw, een waar bericht?

Waar is mijn Joseph dan? breng hem voor mijn gezicht.

Waar liet gij hem? Hoe dorst ge, ô liefdelooze Zoonen!

Hoe dorst gij zonder hem u voor mijn oog vertoonen? —

Ontaarten! kon de vreugd van zulk een hart als 't mijn,

De vreugd om zijn behoud, welligt niet doodlijk zijn!

Gij zaagt hem als een Vorst Egypten wetten geeven?

ô Schoon hij op den troon der waereld waar verheven,

Een Vaderlijke kus waar hem veel meerder waard

Dan al de heerlijkheid en 't aanzien van deeze aard,

Hij kome, indien hij leeft, zich in mijne armen spoeden;

Mij zoo veel jaaren smarts en wreed gemis vergoeden:

Hoe zwaar 't gewigt ook was van mijnen tegenspoed,

Dat hij mijne oogen sluite, en alles is verzoet.

Maar hoe, wat zou mij thans in Canan wederhouen!
 Men breng' mij, daar mijn oog mijn' Jofeph mag aanfchouwen:
 Deeze aarde is toch een plaats van vreemdingschap voor mij;
 Mijn Vaderland is nu, dat ik nabij hem zij.
 Zijn dat die waagnen reeds, waar van men mij gewaagde?
 Mijn Jofeph zondt mij die, op dat mij niets vertraagde?
 Dees Vorstelijke stoet werd mij door hem bereid?
 'k Herken mijn' Jofeph nog aan zijne tederheid.
 Ô Spoeden we ons tot hem! ik zal hem wedervinden,
 Zoo minzaam als weleer, zoo lievend voor zijn vrinden.
 Haast deelt mijn Jofeph weêr in al mijn vreugde en smart:
 Der wijzen tegenspoed vertedert toch hun hart.
 'k Zaljin deeze armen dan dien waarden Zoon ontfangen!
 Verrukt, om zijnen hals, aan zijnen boezem hangen!
 Hem zeggen: Dierbre Zoon, zoo wreed aan mij ontroofd,
 Gij leeft! het is genoeg, de Algoedheid zij geloofd!
 Mijn Zoon, mijn Jofeph leeft! wat kan ik meer verwerven!
 Uw oog aanschouwt het licht! nu, nu kan Jacob sterven.
 Ô Gij, die in 't verblijf van 't ongenaakbaar licht
 't Voorleeden wikt, 't aanstaande ontbiedt voor uw gezicht;

Die

Die door het schoonste ontwerp ons heil weet uit te werken,
Door wegen, die, naar 't schijnt, ons welzijn 't meest beperken!
Vergeef, vergeef het mij, ô Oppermajesteit!
Dat ik uw schikking wraakte in mijne onwetendheid.
Aanbiddeijk bestuur! 'k Moest dan mijn' Joseph derven,
Op dat zijn zorg mij thans het leeven deed verwerven!
Mijn gantsch gezin, met mij, voor 't hongerszwaard behoed,
Egypten, Canaän, door zijn beleid gevoed:
Zie daar, wat mij verwijst, wat mij, in 't stof gebogen,
Al 't onvolmaakte schetst van ons bepaald vermogen.
Heersch, heersch alleen, mijn God! U zij de magt en de eer!
Verhoor in uwen toorn des stervlings wensch niet meer!
Bepaald en nietig stof, wat zou hij zich vermeeten?
Zou hij zijn waar belang gelijk zijn Schepper weeten?
Zijn Schepper, die 't heelal met eenen blik doorziet!
Die zelf zijn hoogste vreugd in ons geluk geniet!
Voor mij, geen wrange zorg verbitter' meer mijn leeven;
Aan U zal ik mijn lot gewillig overgeeven.
De weinige ademtocht, die mij nog oovrig is,
Geeve Uwer Wijsheid steeds 't getrouwst getuigenis.

Zoo zal uw gunst misfchien mijn gangen onderschragen;
Mij leiden tot dien Zoon, mijn liefde en welbehagen;
Gij wraakt de vriendschap niet, de teedre zucht van 't bloed;
Gij zelf grondt ze in ons hart, gij keurt haar' wellust goed.
Veelligt zal ze op mijn huis uw zegen nedertroonen,
Wanneer mijn oog niet meer zal waaken op mijn Zoonen;
Als dit mijn sterflijk deel, in 't zwijgend graf gedaald,
Niet meer voor mijnen Zoon, mijn' Joseph, ademhaalt.
Mijn kindren, mogt gij dan de rampen die u wachten,
Door onderlinge liefde en teedre hulp verzachten!
Zoo leeftge in 's Hoogsten gunst, hoe streng uw lot ook schijn',
Zoo zal uw laatste zucht een zucht van wellust zijn.
Koomt, spant die wagens aan: treed toe, mijn eerstgeboren,
Ei, dat ik op u rust'! Mijn Joseph was verlooren,
En nu, zie daar dien stoet. Mijn Joseph, al mijn vreugd!
Ik voel mi n jeugd vernieuwd gelijk eens arends jeugd.
Ei, zet mij zachtkens neêr. Mijn kindren, zijt gij vaardig?
De tocht, dien wij gaan doen, is al uw' spoed wel waardig.
Uw Broeder Joseph leeft, uw Broeder, blij te moê,
Reikt ons, mijn dierbaar Kroost, zijn lievende armen toe:
Uw

Uw Broeder, nu ten top van heerlijkheid gereezen!
Al zijn geluk, zijn roem, zal immers 't onze weezen.
Mijne oogen zullen 't zien, en na zoo veel geklag,
Wordt 's leevens avondstond nog eens mijn schoonste dag.

Vaarwel, ô Canaän! ô Zalige landouwen,
Vaart eeuwig wel! Mijn oog zal u niet meer aanschouwen,
ô Vaderlijke Tombe! En gij, geheiligde asch,
Waard overschot van haar die mij zoo dierbaar was,
Mijn Rachel, rust in vrede! ô Zoo gij, teedre Gade,
In 't zalig Hemeloord geen aardsch geluk vermaade;
Indien ge uws Jacobs liefde u nog te binnen brogt;
Hoe vrolijk sloegt gij thans het oog op deezen tocht!
Hoe zoudt ge u in mijn vreugd, in Jofephs heil, verlusten!
Haast zal mijn koud gebeent nabij het uwe rusten.
Mijn Zoonen, brengt hier de asch van uwen Vader weêr:
Zij wachte u, tot uw Kroost hier roemrijk wederkeer',
Dit land in erfdeel neem' ten aanzien van al de aarde!
't Is Waerelds Opperheer, die 't u ten aandeel spaarde.
Nooit heeft zijn woord gefaald. Hoopt eens dat heilrijk lot,
En wandelt, als een volk begunstigd van zijn' God.

Zie hier dan 't oogenblik! Ei, spoedt wat aan, mijn Vrinden.
 Nu, nu zal ik mijn' Zoon, mijn' Jofeph wedervinden!
 Hem drukken aan mijn borst! ô Aarde, ontval mij nu!
 Mijn Zoon, mijn Jofeph leeft, ik eisch niets meer van u.
 Haast koomt hij met zijn Gade en telgjes mij ontmoeten,
 Mijn' zegen, hem zoo waard, ontvangen aan mijn voeten,
 Daar ik, ontroerd, verrukt, ... ô Sterk mij, Hemelheer!
 Zend, zend tot mijn geleê nog eens uwe Englen neêr!
 Beveel, dat zij nog eens mijn' weg voorfpoedig maaken!
 ô Dat mijn dierbre Zoon mij fpoedig mogt genaaken!
 Nog deeze zucht voor 't aardfche, en dan, wees Gij mijn deel!
 Dan leeft mijn ziel voor U, ô ja, voor U geheel:
 'k Ruk dan de banden los, die mij aan 't ftof verbinden;
 Ik zeg u dan vaarwel, mijn Zoonen, Dochtren, Vrinden,
 En ftap, terwijl ik de aarde uit mijn gezicht verban,
 Uit de armen van mijn Zoon' naar 't Hemelfch Canaân.

T R E U R Z A N G,

T E R

G E D A C H T E N I S S E

V A N D E N

DEUGDRIJKEN EN BEGAAFDEN

D I C H T E R,

S I M O N V A N D E R W A A L:

*OVERLEEDEN BINNEN ALKMAAR, OP DEN
EERSTEN VAN SPROKKELMAAND,*

M D C C L X X I.

TREURZANG,
T E R
GEDACHTENISSE
VAN DEN
DEUGDRIJKEN EN BEGAAFDEN
DICHTER,
SIMON VAN DER WAAL.

Wanneer het dreigend luchtgevaart
Den naderenden storm van verre doet bespeuren;
Hoe zeer de bange nood des stervlings hart bezwaart,
't Heeft al 't gevaar voorzien, het weet zich op te beuren.
Maar valt de bliksem neér als 't alles kalmte schijnt,
Hoe fiddren dan, helaas! ook de onvertsaagste krachten!
Natuur verbleekt, haar glans verdwijnt:
Niets kan den eersten schok des fellen schriks verzachten.

Een slag, de wreedste, wiens gewigt
 Het teêrgevoelig hart eens stervelings kan treffen,
 Trof mij op 't onverwachtst gelijk een blikfemschicht;
 Hij trof me, en ik had zelfs de hand niet op zien heffen.
 Het licht verrees, en 'k dacht, bij 't opgaan van zijn' glans,
 'k Bezit den trouwsten Vrind wien 't immer heeft bescheenen.
 De dag praat nog aan 's hemels trans,
 En... 't is gedaan... mijn Vrind is van deeze aard verdweenen.

Was hij, ô leevens Opperheer!
 Was hij te groot, te goed, voor deeze misdaadige aarde?
 Verdiende ze in uw oog zoo groot een gunst niet meer?
 Ach! immers schatte zij zijn deugd op al haar waarde.
 Hij was haar een geschenk, een zegen van uw hand,
 Die al wat hem betrof tot eenen zegen strekte.
 Geen stervling, van wat rang of stand,
 Wien straks zijn aanblik niet tot liefde en eerbied wekte.

Geen wonder, daar de minzaamste aart,
Menschlievendheid en trouw uit al zijn trekken blonken.

Gematigd in 't geluk, in 't grievendst leed bedaard,
Had Wijsheid aan zijn ziel haar' schoonsten glans geschonken.

Zij-zelv had in zijn hart de Godsvrucht aangekweekt;
Die Godsvrucht, reine bron van duizend zaligheden!

Die steeds door liefdetrekken spreekt,
Die enkel grootheid is, verhevenheid, en reden.

Hoe groot was zijn dienstvaardigheid!

Wat stervling kon hem ooit in goedheid evenaaren?

Gij, die 't onschatbaar zoet zijns omgangs nu beschreit,
Getuigt, hoe ge al uw hart aan 't zijn kondt openbaaren.

Zijne eedle oprechte ziel, nooit van iets kwaads bewust,
Kon gulle vrolijkheid aan schrandren ernst verbinden:

En maakte hem der Wijzen lust,
't Cieraad der Maatschappij, den wellust van zijn Vrinden.

Vercierd met kunst, vernuft, en smaak,
Mogt hij tot driewerf toe, op Pindus, zegepraalen.

Mijn Vrind verwon, en ik, ik zwichtte met vermaak:
Hij juichte, als hij mijn Nimf een zege zag behaalen.

ô Uuren van geluk, in 't zoetst gesprek besteed!
ô Al te ras vervloogne en zalige oogenblikken!

Indien ik immer u vergeet,
Moet nooit de minste lonk der vrindschap mij verkwikken.

Hoe min ik uw goedhartigheid,
Als ik uw traanen zie, mijn dierbre BERGENAAREN!
Ja, billijk, dat ge uw' Vrind, uw' VAN DER WAAL beschreit,
Den Vader uwer Jeugd voor meer dan tien paar jaaren.

Zijn dienst werd u ontroofd, maar 't hart, aan u verkleefd,
Bleef uwe liefde steeds op al haar' prijs waardeeren.

Die traanen, die uw deugd hem geeft,
Verëeren u zoo zeer, als zij zijne asch verëeren.

Komt,

Komt, vest uwe aandacht, nevens mij,
Op 't heerlijkst tafreel dat ge immer zaagt in 'tleeven.
Erinnert ge u, hoe schoon des Wijzen sterfbed zij?
Daar ligt de eerwaarde man, van kracht en verwbegeeven;
Zijn troostlooze Echtvrindin zijgt op zijn sponde neêr,
Zijn Vrinden staan beklemd, geen traan kan 't hart verlichten:
Geen hoop, helaas! geen redding meer;
De dood bereidt alreeds den vlugsten zijner schichten.

Hij, hij - alleen, is onbedeesd,
'k Zie op 't verbleekt gelaat den lach eens Engels zweeven.
„ Wat is 't, mijn dierbren, dat gij vreest?
„ 'k Verwisfel de eeuwigheid voor een verganglijk leeven.
„ Mijn Schepper, die mij wenkt, is mij geen God van schrik.
„ Neen: Hij is wijs en goed, 'k durf veilig Hem genaaken:
„ Hij komt. Ziet hier het oogenblik,
„ Dat mijn geluk, mijn deugd, mijn kennis zal volmaaken.”

Hij fnikt: help Hemel! 't is gedaan.

Hij is niet meer, een Wijze is aan deeze aarde onttoogen.

ô Deugden! jammert vrij; neemt Kunsten, 't rouwfloers aan:

En gij, ô Vrindschap! gij, wie zal uw traanen droogen?

't Gevoeligst, edelst hart, het heiligdom der deugd,

Is uit uw' arm gefcheurd, door 't aaklig graf verflonden,

Hoe kort, ô ALKMAAR, was uw vreugd!

Ge aanbidt verdienste, ô treur! gij hadt een' fchat gevonden.

Waar heenen naamt ge thans uw vaart,

Onsterflijk overfchot des waardsten mijner Vrinden?

'k Vest spraakeloos, verfteend, mijne oogen hemelwaart,

Of ge ook nog nederzaagt op hen die u beminden.

Soms denk ik door een wolk een' Englenstoet te zien,

Die u al juichend leidt naar 's hemels vreugdehooren.

Zus, windtjes, zus gij stoort misfchien

Zou ik hun welkomstgroet of zijn' triumfzang hooren?

Daar

Daar is 't verblijf der zaligheid,
Daar stapt hij 't in, begroet van al de Hemelreien.

Zijn korts verstorven Telg, zoo teêr door hem beschreid,
Treedt voor, zij zal hem zelve in 't juichend choor geleien.

ô Blijde welkomstgroet! mij dunkt, 'k zie in 't verschiet,
De Hemelmaatschappij op hun verrukking staaren;

Zij vraagt: Zijn dit die zielen niet,
Die reeds in 't aardsch verblijf aan ons vermaagfchapt waren?

Triumf! zie daar die reine vreugd,
Waar op zijn ziel voor lang zoo heilbegeerig staarde.

Nu smaakt hij ongestoord de vruchten van zijn deugd.
Nu kent hij meer dan ooit gekend kan zijn op aarde. (*)

Der Heemlen Opperheer is zelf zijn heil, zijn licht,
Hij ziet, hij naakt zijn' troon. Ik zie hem hooger zweeven...

Maar zacht!... hier schemert mijn gezicht.

Zwijg, sterfelijk vernuft, gij moogt niet verder streeven.

E 2

Gij

(*) Laatste gezegde van den Overledene: „Nu, oogenblikkelijk, zal ik meer
kennen dan ik ooit gekend heb.”

Gij vormde, ô Heerscher van 't heeläl,
 De Vrindschap, liefde en troost van dit kortstondig leeven.
 Gij wilt dat ze op deeze aarde ons lot verzachten zal.
 Door haar wilt ge ons een proef van 's Hemels wellust geeven.
 Maar scheurt ge een'band, gewrocht door tijd, verdienste, en
 Wat balssem kan die wond, die zielewond geneezen? (deugd,
 Geen nood. Gij, bron van troost en vreugd!
 Gij zijt. Het is genoeg. Gij wilt ons alles weezen.

Geertruidenberg

1 7 8 1.

E E R Z A N G

V O O R

'S L A N D S V E R D E D I G E R S ,

T E R G E L E G E N H E I D

V A N D E N

Z E E S L A G ,

voorgevallen bij Doggersbank, den 5^{den} Augustus 1781;

T U S S C H E N D E N

V I C E - A D M I R A A L Z O U T M A N ,

E N D E N

A D M I R A A L P A R K E R .

E E R Z A N G

V O O R

's L A N D S V E R D E D I G E R S.

Is edel, met gelijke krachten,
In spijt van vuur, en staal, en dood,
Den Vijand rustig af te wachten;
Dan zelfs is de overwinning groot:
Maar de overmagt en duizend dooden
Te trotfen, tot men Zege erlang':
Dit voegt alleen aan halve Goden,
Aan Helden van den eersten rang.

Breekt door, verrukking, vreugdetraanen!

Breekt door een wolk van kommer heen!

Hoe zoet is 't, u een' weg te baanen,

Daar niets dan ramp te duchten scheen!

Wie zijn ze, die beroemde Braaven,

Daar gantsch Europa 't oog op vest?

Triumf! triumf! het zijn Bataven:

Men kweekt er nog in ons Gewest.

Vermeeten, gij, die, zelf verbasterd,

Mijn Volk zijn' ouden moed betwist:

Ziet ge eindlijk, ziet ge, wie gij lastert?

Is Neêrlands glorie uitgewischt?

Komt, nadert, wilt van schaamte bloozen,

Klieft aan mijn zijde Nereus veld;

Hier werd het strijdperk uitgekoozen,

Hier was elk Batavier een Held.

Ziedaar eens PARKERS trotsche kielen,
Wier sterkte de onzen reeds belacht;
Gewis, hij zal een Vloot vernielen,
De zijne al te ongelijk in magt.
Zijn dapper Volk, beproefd, ervaren,
Waagt d'oorlogskans van zee tot zee:
En wij, in rust sints zoo veel jaaren,
Wij rukken 't zwaard pas uit de scheê.

ô Misdaad, dat natuurgenoeten
Dus haaken naar elkanders val!
In koelen moede een hart doorstooten,
Daar 't hunne zelf om bloeden zal!
Maar al te lang getergd, beledigd,
Blaakt Neêrland in gerechten spijt;
Ziet, volken, hoe 't zijn zaak verdedigt,
Ziet, voor wiens recht de Hemel strijd'.

Wilt zonder schrik die krijgsmagt naderen:

Wie hebt ge, ô Belgen! ooit gevreesd?

Gedenkt ge, wie uw dappre Vaderen

In 't bangste tijdstip zijn geweest?

'k Bezweer u bij die groote zielen,

Herstelt den roem van Neêrlands vlag!

Gij overwint de Britsche kielen,

Ik zweer 't bij Chattams grooten dag.

Wie geeft daar vuur van ZOUTMANS boorden?

Wie dondert daar van DEDELS kiel?

Zijn 't onweêrschokken die wij hoorden?

Is 't bliksemgloed die nederviel?

Geen tuschenpoozen, geen vertraagen;

Hier paart verdienste en krijgsgesag,

Al wat den fiersten moed kan waagen,

Met al wat Mavors kunst vermag.

Ô BENTINK! WELDREN! dierbre naamen!

Vereeuwigt uw doorluchtig bloed.

VAN BRAAM, wil 's Vijands trots beschaamen.

Ô BRAAK! Ô STARING! toont uw moed.

En gij, door 's Hemels zorg verkoozen,

Om 't Vaderland ten dienst te staan:

Toont met wat Krijgsvolk, wat Matroozen,

Ons Neêrland nog ten strijd' mag gaan. (*)

Hoe fel wordt elk van hun besprongen!

Zijn 't Krijgsliên, Hemel! die 'k aanschouw,

Of vechten Leeuwen om hun Jongen,

Die hun 't geweld ontrooven wou? —

Eeneedler doel zweeft hun voor de oogen;

Geen wonder, dat hun woede ontbrandt:

Aan hun, aan hun doorluchtig poogen,

Hangt de eer en 't heil van 't Vaderland.

Ja,

(*) Waarom kan ik hier de naamen niet plaatfen van alle de braave Officieren, en zelfs die der mindere Zeelieden, die in deezen gedenkwaardigen slag door hunne onvergelykelijke dapperheid en schoone daaden hebben uitgeblonken! Mijn bestek liet mij zulks niet toe. De geschiedenis zal hunnen roem vereeuwigen, 't gevoel hunner grootheid nog veel heerlijker belooning voor hun uitmaaken.

Ja, 't Vaderland, zoo diep gevallen,
 Door wond op wond zoo wreed verscheurd,
 Wacht nu den felsten schok van allen,
 Of wordt op 't heerlijkst opgebeurd.
 Dit grootsch belang, het schoonst op aarde,
 Werd die Doorluchten aanbetrouwd:
 Is 't leeven in ons oog van waarde,
 Als 't naast dit voorwerp wordt beschouwd?

Terwijl gij op dien drom van Helden,
 Met eerbied, met verwondring staart,
 Mijn Zangster; moet ge er één' vermelden, (*)
 Die 't stugste hart ontroering baart:
 Beschouwt gij 't, dierbre Landgenooten?
 Wat moed in zulk een teedre Jeugd!
 Hij is uit DEDELS bloed gesprooten,
 Wat kan hij zijn dan moed en deugd.

Daar (*) De Heer DEDEL, had zijn ZOONTJE, even zes jaaren oud, bij zich op het Schip. Dit beminnelijk Kind heeft niet de minste vrees getoond: geplaatst zijnde ter plaatse daar de gekwetsten gebragt werden, hield hij zich bezig gedurende 't gevecht. met die ongelukkigen moed in te spreken en bij te staan. Voor het overige was al zijne aandacht op het gevaar van zijnen Vader gevestigd, naar wien hij telkens met de aandoenlijkste tederheid om tijding vroeg. De heldenmoed en uitmuntende zielshoedanigheden zijn dan somtijds ook erfelijk!

Daar ziet hij zich met bloed bespatten,
Hij blijft kloekmoedig, onbedeesd;
Zijn hand kan nog geen zwaard omvatten,
En 't edelst vuur bezielt zijn geest.
Tuigt gij, wie 's Vijands moordtuig griefde,
Wiens troost u bijstond in uw smart.
't Gevaar eens Vaders treft zijn liefde,
Maar geen gevaar vertfaagt zij hart.

Aan u, beminlijk Bataviertje,
Aan u zij ook mijn zang' gewijd!
Ik vlecht voor u een eerlouwriertje,
Dat om uw hoofdje op 't keurigst vlijt.
Werp, werp uw speeltuig thans ter zijden!
Heeft ooit mijn kunst iets waars voorspeld,
Gij wordt de roem van onze tijden:
Leef, Neêrland wacht in u een' Held.

Maar

Maar niets kan ginds die Kiel bevrijden,
 Help Hemel! 't is met haar gedaan.
 Hoe zal ze er tevens drie bestrijden,
 De Britsche Zeevoogd-zelf voert ze aan?
 Zie toe, o liefde en roem der Belgen,
 KINGSBERGEN! Welk een tegenweer!
 Moet 's Vijands vuur u thans verdelgen?
 Heeft de afgrond niets verslindends meer?

KINGSBERGEN Neêrlands hoop bedriegen!
 Hij zwichten voor der BRITTEN moed!
 Eer zal zijn Schip aan spaanders vliegen,
 Eer vloeit zijn laatste druppel bloed.
 Beef, beef hem verder aan te randen,
 De Strijd, ô PARKER, is beslecht.
 Ga, meld aan de Albionfche ftranden,
 Of 't Hollandsch Volk nog moedig vecht.

Maar ach! geen zege zonder traanen!

ô Neêrland! gij betreurt een' Held.

Hoe zal ik u tot troost vermaanen?

Uw dappre BENTINK is geveld.

Een doodlijk lood heeft hem getroffen:

De RUITER zag van 's Hemels trans
Den braaven Krijgsman nederploffen,

En zuchtte om 't leed des Vaderlands.

Ei toef! wil nog een wijl verbeiden!

Waarom verstoort ge al Neêrlands vreugd?

Gij moet, eer gij van de aard zult scheiden,

Het loon nog smaaken van uw deugd.

Zie, BENTINK, zie in Amstels wallen,

Wat liefde en rouw ge aan Neêrland baart.

Herleef op die triumfgeschallen,

Of sterf den schoonsten dood op aard.

Triumf!

Triumf! wij zijn nog Batavieren!

Triumf! daar deinst de Vijand af!

Kroon die Verwinnaars met lauwrieren:

Zij zijn 't, wier bloed ons de eer hergaf.

'k Ontroer me, ik voel mijn traanen vloeien;

'k Geloof pas 't geen mijn ziel verrukt.

Triumf! 's Lands Welvaart zal herbloeien,

En 's Vijands pooging is mislukt!

ô Roem van Neêrland! dierbre Helden!

Schept lust in onze liefde en vreugd!

Europa zal uw' lof vermelden,

Maar wij, we aanbidden uwe deugd.

't Is waar, de schoonste dienstbelooning,

Is 't hart dat al zijn grootheid smaakt:

Maar liefde is toch eene eerbetooning,

Die 't hoogste Wezen-zelf vermaakt.

Dat blijk van 't Vorstlyk welbehaagen,
Is schoon, o ZOUTMAN! op uw zij.
't Voegt Helden, eertrofeên te draagen:
Elk uwer zet ze luister bij.
Weez met uw dappre Strijdgenooten,
Vereerd, bewonderd, toegejuichd,
De lust van Vorst, en Volk, en Grooten!
Uw' naam zij eeuwig dank betuigd!

De dood zal eens uw lot bepaalen,
Maar nimmer zal uw roem vergaan:
Elk Vader zal zijn kroost verhaalen,
Wat gij voor Neêrland hebt gedaan.
Hoont iemand ooit uw' zegeftander,
Durft hij te kort doen aan uw faam;
Men kenn' hem voor geen' Nederlander!
Verdelgd voor eeuwig zij zijn naam!

Nu, nu is Neêrlands roem herboren!
 Wij zijn nog Helden als weleer!
 Geen Vriend doe thans bevelen hooren:
 Geen trotsche Vijand smaade ons meer!
 't Geluk doet liefde en moed herleeven,
 Dat Kunst noch Handel hooploos kwija':
 Elk zal naar 't zelfde doelwit streeven,
 En 't Vaderland zal alles zijn.

ô Gij! die boven 't licht gezeten,
 De Heemlen schraagt en 't aardfche wikt;
 Die door een gunst, niet af te meeten,
 Ons deez' triumf hebt toegeschikt:
 ô! Mogt uw hulp ons niet verlaaten!
 Geef.....! Ja, Gij biedt ons onderstand.
 Nu zal geen magt den Vijand baaten,
 Een God verdedigt Nederland.

B I J S C H R I F T E N

O P H E T

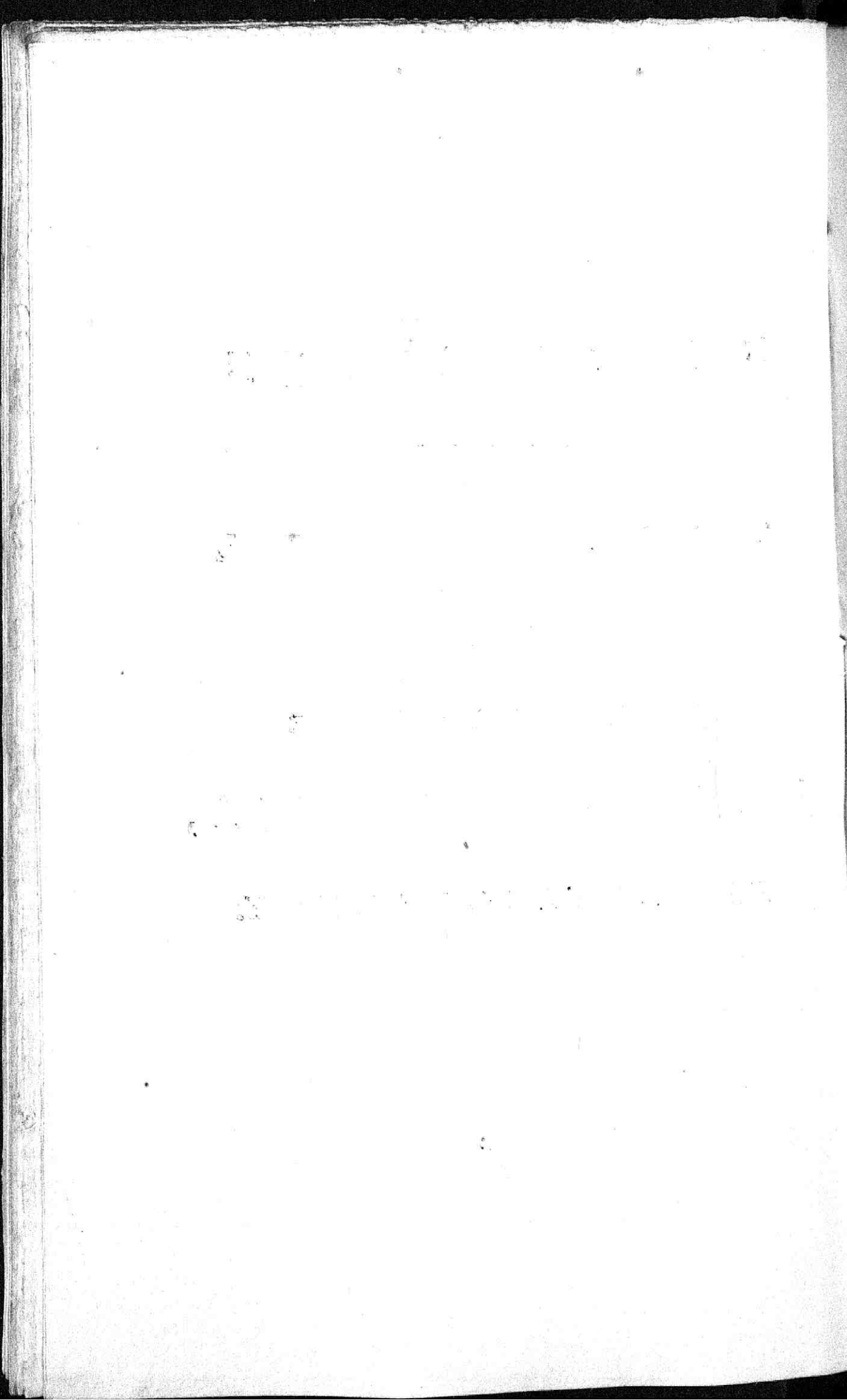
A F B E E L D S E L

V A N

J O N G V R O U W E

JULIANA CORNELIA,

BARONESSE DE LANNOY.

B I J S C H R I F T E N

OP HET

A F B E E L D S E L

V A N D E

HOOG WELGEBOREN JONGVROUWE,

JULIANA CORNELIA,

BARONESSE DE LANNOY.

Dat de Oudheid dartlend veil, met wijngaardblaânge-
(mengeld,
Om 't achtenswaardig hoofd van haar Sofooklen vlecht';
Der Helden eerlouwrier, met Kunstloof faamgestrengeld,
Voegt op deze eedle kruin met meer dan dubbel recht.
Eerbiedigt in dit beeld, Bataaffche Landgenooten,
Zoo gij voor 't Vaderland niet gantsch gevoelloos zijt,
Een bloed, voor uw belang in 't veld van eer vergoten:
Een' Dichtgeest, die zijn' roem aan d' uwen heeft gewijd!

B I L D E R D I J K.

1780.

F 3

Het

*

Het wonder van Parnas, de luister harer dagen,
 De Sappho onzer eeuw, en de eer van haer geslacht,
 Die Pindus Zegeloof tot driewerf weg mogt dragen,
 Wie zelfs van Ruslands troon een lauwer werd gebragt:
 Die Flaccus schreden drukt, Corneilles roem doet zwichten,
 Is de Eedle DE LANNOY, vergood door deugd en dichten.

J. W. BUSSINGH.

²
 17-81
 12

*

Dit is LANNOY, wier Geest, bestraald met Godlijk vuur,
 In Lier- en Heldendicht de Kunst huwt aan Natuur;
 Met Neêrlands Dichtrenrei driewerf in 't strijdperk rukte;
 En driewerf voor hun oog den fieren Lauwer plukte:
 Gij! die den Belg de gaaf der schoonste Kunst ontzegt —
 Beschouw dit Beeld, en bloos! — 't Is alles wederlegd!

R. FEITH.

*

Dit maagdelijke beeldt is dubbel waard gekroond,
 Door Poëzij, die 't brein; en deugd, die 't hart bewoond.

J. A. VAN GOOR DEN QOSTERLINGH.

1780.

Tot

*

Tot roem van haare kunne en vaderland geboren,
 Is rang en aanzien 't minst, van 't geen Haar onderscheid:
 In HAAR is Bato's erf het zeldzaam goed beschoren,
 Een Vrouw, die door Natuur ten Zangberg opgeleid,
 Den schoonsten prijszang doet bij 't grootscht Toneeldicht
 Bestempeld met het merk der onvergankelijkheid. (horen,
 Men vraag' niet, welke blaên om deezen schedel pasfen?
 De palm der Zegepraal schijnt voor LANNOY gewasfen.

J. A. VAN GOOR DEN OOSTERLINGH.

1780.

*

Bij d' éérsten stap op Helicon,
 Den schoonsten Lauwertak te plukken,
 Dien immer jonge Dichter won:
 Zich voor te doen in puik van onnavolgbre Stukken,
 Die Neêrland's adel, volk, en zangrenkoor verrukken:
 Dit, glorierijke maagd! mogt U-alléén gelukken.

DE ZELFDE.

1780.

F 4

Met

*

Met meer dan mannenmoedt, langs zelv-gebaande wegen,
Is JULIANE's Nimf ten top van Kunst gestegen:

Haar leidsvrouw was Natuur; de vlijt, haar tocht-genoot:
Waar zij heur treden wend, streefd de Eer haar juichend te-
En schept voor haaren voet een nieuwe Lauwerloot; (gen,
Daar, toen Vorst Leö's deugd van haare lippen vloot,
Met de onderdrukte Vest, aan Spaerne's boord gelegen,
De Mufen luisterden, en, luisterende, zwegen;
Apoll' het maagdelijn zijn' eigen Cijther bood,
En haar bekroonde, om strijd met de opgetogen Negen.

J. A. VAN GOOR DEN OOSTERLINGH.

1780.

*

Zie daar de Zangeres, wier gaêloos Dichtvermogen
Uit harten, diepgeroerd, meêr traanen perst naar de oogen,
Dan, toende norsche Ibeër de vrijheidt hield in prang,
DeMaagd van Neêrland schreide om Haerlem's ondergang.
Des mogt Zij, kon men slegts die vloeib're paerels snoeren,
Daar van een hoofd-cieraad bij haer Lauw'rieren voeren.

DEZELFDE.

1780:

AAN

AAN HOUBRAKEN.

Vlecht, ed'le Kunstenaar, om 't hoofd der Zangeres,
Door Pindus Lauwerkran, een takje van Cijpres;
Besluiert 't beeld met floers, geef Scepters in zijn' handen,
Gekruist met wanhoop 's pook in de omgekeerde Kroon;
En hang het voor 't gordijn, aan Rotte of IJ, ten toon,
Als Melpomeen der Nederlanden.

J. A. VAN GOOR DEN OOSTERLINGH.

1780.

*

In 't nieuw ontsloten oeffenperk,
Tot driemaal d' eereprijs der Dichtkunst weg te dragen,
Is zeker meer dan maagdewerk:
's Lands treurtooneel te doen van haaren Kunstroem wagen,
Schijnt meede een ted're vrouw te sterk:
Maer door verheven zang, geijkt met Febus merk,
De wijze Monarchin van 't Noorden te behagen,
Hest, met HAAR' naam, LANNOY, Uw glorie aan
(het zwerk.

DEZELFDE.

1780.

F 5

Uw

Uw wezen, DE LANNOY, naar 't leeven af te maalen,
 Vermag de kunst, als 't blijkt aan die dit Beeld beziet;
 Maar wat uw' geest betreft! de kunst vind hier haar palen,
 Houbraken schetst dien niet.

Het bleef uw eigen taak in cierlijk Dicht te ontdekken,
 Wat geest uw pen bestiert, wat hart uw borst bewoont:
 Men kent vernuft en deugd aan 't schoonder juiste trekken,
 Die de eedle Dichtkunst kroont.

GREVEN.

*

His digitis citharam LANOVIA, Belgica Sappho,
 Mulcet, et altifonos hoc canit ore modos:
 Aemula Melpomenes quum flagrat Apollinis oestro,
 Attonitamve rapit carmine Terpsichoren.

JANVS GROTIUS.

(NAVOLGING.)

Zie daar de hand, den mond, waar de eer der Kroonpoëten,
 LANNOY, de luit meê streelt, en grootfche versen
 Wen zij, verrukkingvol, van Febus geest bezeten, (zingt;
 Euterpe en Melpomeen bijbeurt naar de eerkroon dingt.

Kunst-

Kunstkakkels onzer Eeuw! beroemde Puikverftanden!

Wat zet deez Zangheldin uw kunst al luifter bij!

Ge eerbiedigt in LANNOY het beeld der Poëzij,

De tiende Dichtgodes, 't Sieraad der vrijë Landen:

Daar zij, door Febus met een Godlijk vuur beftaald,

Gelijk de Dagbodin bij zo veel ftarren praalt.

T. VAN LIMBURG.

1780.

Gij, van Apol beziëld door 't wonder Dichtvermogen,

Dat woeste driften ftilt, van bloodaarts helden maakt,

En 't ongevoeligst mensch de traanen perst uit de oogen;

Wier ernst geen Epikuur, wier boert geen Zeno wraakt;

Die pas in 't ftrijdperk treedt, of keert met zege weder!

Aanfchouwt dees beeldtenis: het is LANNOY! — knielt neder!

JOAN DE STOPPELAAR.

De

De tiende zanggodin, die hart en ooren streelt,
 Als zij, met eer bekroond in 't koor der wetenschappen,
 Den schouwburg davren doet van't roemrijkst handenklappen;
 De groote JULIANE aanschouwt gij in dit beeld.

UYLENBROEK.

1780.

Dit's d'Eed'le DELANNOY, door dicht en deugd verëngeld,
 Verëerd met Neërlands liefde en Pindus zegekroon;
 Der kunsten Schutsvorstin heeft zelf van Ruslands tróon
 Een' eerlouwrier om 't hoofd dier Melpomeen geftrengeld.

S. VAN DER WAAL.

GE-

G E D I C H T E N,

BIJ VERSCHEIDEN GELEGENHEDEN

AAN DE DICHTERESSE GERICHT,

OF

OP HAARE WERKEN IN 'T LICHT GEBRACHT.

K L I N K D I C H T
A A N J O N G K V R O U W E
J U L I A N A C O R N E L I A D E L A N N O Y ;
O P H A A R E D. T R E U R S P E L , G E N A A M D :
L E O D E G R O O T E.

Indien ons ooit de Kunst verrukt door zuiver schoon,
Zo zij-alléén de ziel met waare vreugd kan streelen,
En ieders oogen boeit aan haare keurtafreelen,
Ze eischt ook, dat dankbre lof haar' arbeid billijk loon'.

Weläan dan, Dichters! zingt met een' verheven toon,
Den roem der schrandre Maagd, die Amstels treurtooneelen
Doet pralen met een vrucht, die 't eigen brein kon teelen.
Ja zingt! die Kunstheldin verdient een letterkroon.

DeSchouwburg roept: vaar voort mijn glori te ondersteunen;
En, 't schaatrend handgeklap, waarvan zijn wanden dreunen,
Bewijst, dat ieders wensch zich paart met zijne beê.

De Dichtkunst-zelf daalt neêr! zij slaat haar keurige oogen
Op LEO... lacht ons toe... en roept: gij zijt bedrogen!..
't Is JULIANA niet; neen, 't is Melpomené.

Amsterdam,
den 10 February 1767.

INDUSTRIA DUX NATURÆ.

OP

VERSCHIEDENERLEI GEDICHTEN

O P H E T

B E L E G

V A N

H A A R L E M:

T R E U R S P E L,

D O O R

JULIANA CORNELIA DE LANNOY.

Bedroefd, bedwelmd, verblijd, verflagen, en verwonderd,
Tot in de ziel ontroerd, zag elk uw Treurspel aan:
Nooit heeft een Vrouwestem zoo op 't Tooneel gedonderd,
Met Dichtorakels, die 't verstand te boven gaan:
'k Zag Neêrlands Dichtrenrei op dat geluid verstommen.
Houd op, CORNELIA! gij spreekt geen Vrouwetaal;
Geef aan Homeer uw Dicht laat die uw Vaerzen brommen,
Dat hij een Ilias van uwe Helden maal'.

Maar

Maar neen; wij zagen wis zijn' onvermoeiden veder

Bezwijken op den klank van uwen Heldentoon:

Hij lag de Lauwren van zijn' grijzen schedel neder,

En riep, ô Maagd! dit 's reeds in uwe jeugd, uw loon,

Maar hoe! daar schuift de Zerk van Vondels heilige aschen;

Hij steekt zijn achtbre kruin ten diepen Grafkolk' uit;

Nieuwsgierig om te zien, wie, hem zo verre ontwasfen,

Den hoogen Schouwburg vult met Goddelijk geluid. —

Raakt door verbeeldingskracht mijn geest misfchien aan 't

Of zie ik daar den val der ondermijnde Poort,

(hollen?)

De veege Muuren op haar' grondvest zuizebollen?

Heb ik daar 't noodgeschrei en 't jamm'ren niet gehoord

Van 't uitgehongerd Volk? wat schrik! wat ijslijkheden!

Wat zee van driften schokt mij telkens heen en weêr?

'k Zie Batavieren, die voor de eedle Vrijheid streden,

(ô Allergrievendst leed!) geslagt door 't moordgeweer.

Gij, Haarlems Helden, die als woedende Elefanten,

En dolle Leeuwen, voor de Vrijheid hebt gestreên,

Wat deert het mij, dat gij, na 't lange tegenkanten,

Door 's Dwinglands overmagt wordt op den nek getreên.

De Razernijen, met ontrolde Moordbanieren,

Uw Poorten ingerukt, en, tegens Krijgsmans eed,

Uw Straten overstroomd van gantsche Bloedrivieren,

Door d' opgedriefften vloek, die van geen meélij weest!

Zo woed een Winterbeer, als hij in Bergspelonken

Of digtbewasfen woud, een weerloos Lam ontmoet;

Zo heeft Toledo zig tot walgens volgedronken,

Aan uw te kostelijk en dierbaar heldenbloed.

Maar 't is vergeefs geklaagd; vergeefseen' vloed van traanen

Gestort, op 't smookend puin van uw' verheerden Wal;

Gy wist den Batavier een eeuwige eer te baanen,

En triomfeert, vol moed, in 't midden van uw' Val.

Hadt gij geweeten, hoe, na tweemaal honderd Jaaren,

De Batavier op nieuw zou weenen om uw lot;

Gij hadt nog meer getroost naar de Eeuwigheid gevaaren,

En al de foltering uws Dwingelands bespot.

Uw Heldendeugden, veel te uitmuntende om te smooren;

Zijn lang geboekstaafd in des Lands Historijblaân;

t Zijn dubbele Fenixen, die nu uit de asch herbooren,

Den Nazaat weér op nieuw vol glans voor de oogen staan.

Men

Men hoort Melpomene uw groote daân verheffen,

In grootfcher Vaerzen, en met meerder kragt en vuur,
Dan ooit Homeer bezielde, om Heētors woēn te treffen,

Daar hem Achilles velt voor Trojes hoogen muur.

Kom, Neērlands Vrijheid, wil dees Dichteres beloonen,

Die uw befchermren deugd een eeuwige eerzuil ftigt;

Leent, Kunstbeminnaars, 't oor aan haare gouden toonen;

Kust met eerbiedigheid haar meer dan menfchlijk dicht.

LANNOY! δ Dichtheldin! die in uw lentedagen

Reeds tot den hoogften trap der kunst geftegen zijt,

Uw jeugdig hoofd zal fchaars de Lauwren kunnen dragen,

Waar meē gij pronken moogt ten trots van bitzen nijd,

'k Zie negen Zusteren, U, als de tiende, kroonen,

Voor 't heerlijk Treurjuweel, vol vindingrijk verftand,

Dat Haarlem roemen doet op Kenaus Amazonen,

Die in uw Dichttafreel vol Heldenijver brand.

Weg, vuige Zielen, die, door ijdlē waan aan 't blaaken,

Naar Pindus fteilen top uw traage fchreeden zet!

Uw log verftand kan nooit dat heiligdom genaaken,

Hoe zeer ge uw ftomp vernuft op Eigenvinding wet.

't Voegt JULIANA, op dat hooge spoor te draven;

Die kan aan *Steenwyks* zijde, en nevens *Pater* gaan;

Maar die zig averechts aan eigen lof verflaaven,

Dien bied men nimmer daar den eedlen Palmtak aan.

Ga JULIANA! ga met deeze Parnasreuzen:

Ga met hen hand aan hand naar Phebus heiligdom.

Zie met vermaak dien God de domme harsfens kneuzen,

Van hem, die al te driest zijn hooge koor beklom.

Gij zult daar in Triomf, met de andre Zanggodinnen,

Uw Gouden Vaerzen weér herhalen, tot uw' Lof:

Zo weet uw kloek vernuft den kunstlauwrier te winnen,

Terwijl de onwetendheid vast omwroet in het stof.

KUNST BAART EER.

LIER.

AAN J. C. DE LANNOY. 101

L I E R Z A N G

AAN JONGKVROUWE

JULIANA CORNELIA DE LANNOY;

BIJ GELEGENHEID

VAN HAAR ED. TREURSPEL,

GENAAMD

DE BELEGERING VAN HAARLEM.

Wat eedle zangster laat 'zich hooren,
En spreid hier Haerlems lof ten toon?
Wie kan, door onnavolgbaar schoon,
Zo hartverrukkende elk bekooren?

Wie is 't die ons zo dier verplicht,
Terwijl hij, Haerlems burgerheeren
En grooten Ripperda ter eeren,

Bij d'Amstel een gedenkzuil sticht,
En, maalende ons de deugd, met heldenloon beschonken,
De zucht voor 't vaderland zo loflijk weet te ontvonken?

ô Zinnenstreelfter, Hemelspruit,
 ô Dichtkunst, die de stervelingen
 Met recht naar eeuwige eer doet dingen!
 Wien koost gij heden daartoe uit?
 Wie van Apolloos echte zoonen,
 De voedstertelgen uwer gunst!
 Ziet thans, voor zijn verheven kunst,
 Zijn' schedel weêr met latwren kroonen?
 Of schenkt een onbekende ons hier een' eersteling? . . .
 Wie is het die van u zo groot eene eer ontving?

Kan 't weezen, wil ons 't openbaaren,
 ô Dichtkunst! meld ons wie... Maar! hoe!
 Wat hoor ik? roept gij reeds ons toe?
 ô Ja! gij wilt het ons verklaaren!
 Gij roept ons minzaam toe: „ 't Is geen
 „ Dier wijdberoemde letterbraaven,
 „ Die onvermoeid op 't kunstspoor draaven,
 „ En in myn' dienst hunn' tijd besteên:
 „ 't Is de eedle zangheldin, die Grooten L E O dichtte,
 „ 't JULIANA, die dit groote werk verrichtte".

Wat

Wat vreugd! zijt gij 't, ô schrandre maagd!...
 Begunstigdfte der zanggodesfen!
 Leef in den rei der dichteresfen,
 Daar Neérland billijk roem op draagt!
 Plaats u, door onnavolgbre werken,
 Bij letterhelden van ons land;
 Maak u, door uw gepitst verftand,
 Als De Neufville, en als Van Merken,
 Zweerts, Steenwijk, Pater, Nomsz, door vruchten van hunn'
 En *Zelf* te denken, groot, bemind, geächt, gevreesd! (geest.

De Vrijheid, lang door dwingelanden
 Geboeid aan vreemde heerschappij;
 Doch eindlijk, wars van tirannij,
 Bijna ontrukkt aan flaaffche banden:
 Een heerscher, die, door overmagt
 En list gestaég in 't werk te stellen,
 De hoop der vrijheid zoekt te vellen,
 En 't alles streng te kluiſtren tracht:
 Wat wondren heldendeugd in 't onheil doet verrichten,
 Die zelfs, schoon overmand, 's verwinnaars wraak doet zwich-
 (ten:

Het woest geweld, in 't eind door dwang,
 Ten koste van zo veeler leven,
 Verwinnaar in den strijd gebleven,
 Tot Haerlems droeven ondergang;
 Daar Kenau, de eer en roem der vrouwen,
 Met Brederode en Hasfelaar,
 Hun dapperheid in 't grootst gevaar
 Op 't wonderlijkst ons doen beschouwen:
 Dit alles word ons, door uw krachtig kunstpenfeel,
 Uitmuntende afgeschetst, op 't leerzaam schouwtooneel.

Wat geeft CORNELIA weêr blijken,
 Hoe oeff'ning en ervaarenheid,
 Gepaard met keurig kunstbeleid,
 Haar' geest, haar' eedlen geest verrijken!...
 Van hier, Vertolkers, slaafsch geslacht!
 Door avrechtse eerzucht aangedreven,
 Gij, die niets kunstrijk, niets verheven,
 Dan Gauler hersenvruchten aecht:
 Of zijt gij niet gezind om kunst naar waarde te eeren,
 Laat dan haar ijver u het zelföntwerpen leeren.

ô Roem, ô luister van uw' tijd!

LANN OY, die streelend kunt verplichten,
Nooit moet gij in uw pooging zwichten

Voor 't grimmig woeden van den Nijd.

Misfchien dat dit gedrocht zijn tanden

Reeds scherpt tot kwetsing van uw' lof;

Misfchien vind reeds zijn vitzucht stof;

Om u, als andren, aan te randen:

Maar troost u, dat hij nooit dan op zichzelfn woed,

Als 't jeugdig dichterdom zijn schichten voelen moet.

Wat eerbewijs hebt gij te wachten!

Wat glorie word u reeds voorspeld:

U, die zo menig' dapper' held.

Verëeuwigt voor de nageslachten.

Zag Haerlems achtbaar burgerheer

De onsterflijkheid uit 's hemels zaalen

Tot Haerlems burgren nederdaalen (*),

Diezelfde onsterflijkheid daalt neêr;

Zij wenkt u vrindlijk toe, daar zij van 's hemels boogen

Een eeuwige eerekroon u toereikt, voor elks oog.

G 5

Door

(*) Zie het Treurspel.

Door dit vooruitzigt aangespoord,
 Kan niets voortaan u meer beletten
 Uw schreên op 't kunstpad voort te zetten.
 Vaar voort dan, ja, vaar moedig voort;
 Zo worde alom, met blijde klanken,
 Gewaagd van JULIANAAS lof;
 Zo vindt het vrije Neêrland stof
 Om U voor uwe vlijt te danken;
 En Haerlem, 't geen gij thans zo schoon eene eerzuil sticht,
 Blijv' haarer helden eer u eeuwen lang verplicht!

EER VOED KUNST.

Amsterdam 1770.

AAN

A A N D E

HOOG WELGEBOREN JONKVROUWE

JULIANA CORNELIA DE LANNOY.

Voortreffelijke Maagd, meer om uw vlug verstand,
Dan om den luister van uw edlen Stam te prijzen;
Gij, die de Dichtkunst schonk aan 't kwijnend Nederland,
Op dat, schoon 't al verviel, haar roem ten top mogt rijzen!
O Nimf, wier kloeke geest, reeds in uw vroege jeugd,
Door onnavolgbre schers alom zich heeft doen kennen;
Die, daar ge uw poogen wijdt aan wijsheid, kunde, en deugd,
Uw rijmen durft aan 't juk der fiere rede wennen;
Die de Amstelschouwborg vaak, zoo ijfrig en zoo mild,
Als ge in zijn laarzen tradt, met handgeklap verëerde;
En op wier naam de tijd voortaan de tanden spilt,
Schoon reeds een wreede vlam dat hoog tooneel verteerde.
'k Zie, dunkt me, dat een blos u stijge in 't aangezicht,
LANNOY, daar ik u verge uw eigen lof te hooren:
Dan, schoon 't ons weinig voegt, door kunstloos maatge-
De zuivre melodij van uwen zang te stooren, (dicht
Dat

Dat tog uw nedrigheid mijn liefde tot uw kunst
Geen Hollandsch regt betwisté om rond en vrij te spreken.

Die liefde spoort mij aan om van uw waarde gunst
Een vlugtig oogenblik voor dit vertoog te smeeken.

Een dierbaar Boezemvriend (*) heeft straks mij meegedeeld,
Dat onze kennis u ligt aangenaam zou weezen.

Betaamlijke eigenmin werd nooit zoo zoet gestreeld!
Gij wilt het!.. 'k ben bereid, 'k zal u wie 'k ben doen leezen.

Ik bad van kindsbeen af de Zanggodinnen aan,
'k Heb menig kostlijk uur in haaren dienst gesleeten,
En wenschte roekeloos eens mee ten rei te gaan,
Op 't spoor van 't Zangrig Rome en Nederlands Poëten.

Ik floeg een leergraag oog op al het ruim verschiet
Dat ons 't geschichtboek maalt van de afgeloopen jaaren,
En zag, (o zwakke troost!) dat kommer en verdriet
Voorheen als nu het lot van Adams neeven waren.

Ik dacht en wederdacht, en vond allengs en meer
Een ijdel waar 'k in 't eind mij zelf in moest verliezen,
Als ik bij Plato's School of strengen Zeno's leer
Een leidraad zocht, om 't pad ter waarheid bij te kiezen.

'k Zag soms opmerkzaam op naar 't glinstrend hemelvlak,
'k Deed bij natuur en kunst alom mijn aandacht rennen,
Nog streefde ik hooger, ja, tot boven 't Starrendak,
En 'k mogt mijn laagheid bij Gods wondre hoogheid kennen.

'k Zie

(*) De beroemde VAN DER WAAL.

κ Zie eindlijk, welgetroost, ten koste van mijn tijd,
Wat zijde ik immer kieze om verder door te breeken,

Ik zal, in tegenwil van al mijn moeite en vlijt,
Bij 't rijzen van den rug des kunstbergs blijven steeken.

En nu mijn meefte kracht der koopzorge is verpand,
Sinds wij, (Godlof!) in 't zoet des Egtknoops deelen meugen,

Ziet voords mijn eng vernuft zijn vrijheid nog vermand,
En teert vast op 't geloof van 't ongetrouw geheugen.

Maaregter, hoe het gaa, mijn dichthulk bouwt nog zee,
Slegts wachten we ons, van ooit een verren togt te waagen.

'k Ben ras voor mij voldaan. Mijn eerzucht is te vree,
Als ik mijn vennoots kruin de lauwerkroon zie draagen.

De bloei der fchoone kunst gaat mij het naafte aan 't hart;
'k Acht dien oneindig hoog, ver boven al mijn poogen.

'k Zou daar aan al mijn werk opoffren zonder fmart,
En lachhend al 't gerijm doen branden voor mijne oogen.

Voor vrienden ben ik ligt meer ftreng dan mij betaamt,
Naar 't luttel doorzicht dat mijn ftaat mij liet verkrijgen;

Dog, fchoon befcheidenheid mij fomtijds maak befchaamd,
'k Zal niemand hunner ooit zijn kunstgebrek verzwijgen.

Dan, bij de Huisgoon, die mijn bijgeloof verkoor,
Is vriendschap boven kunst op de eerfte plaats gezeten.

Mijn trouw is als het goud; zij ftaat de vuurproef door
En 'k zou om vriendenheil mijn eigen nut vergeeten.

210 VERSCHIEDENERLEI GEDICHTEN

LANN¹NOY, zie daar een schets van mijne Beeltenis,
Waarin, hoezeer 't penfeel u weinig moog behaagen,
Nog ligtlijk hier of daar een trek te vinden is,
Die, ondanks al 't gebrek, uwe achting weg mag draagen.
Weervaart mij het geluk van niet geheel en al
Na deezen eersten stap te worden weggezonden,
Ligt, dat uw ommegang wel dra beschaaven zal,
Al wat er boersch en flecht wordt in mijn stijl gevonden:
Des, dat ik, daar ik slaave om zelfverbetering,
Eerlang met beter regt naar uwe vriendschap ding.

PIETER VAN BRAAM.

1773.

AAN

AAN DE
HOOG WELGEBOREN JONGVROUWE,
JULIANA CORNELIA,
BARONESSE DE LANNŌY;

bij de te rug gave van Haar handschrift :
DE WARE LIEFDE VOOR HET VADERLAND,
van het welke Zij mij, na de bekrooning van onzer beider
Dichtstukken op dat onderwerp, bij het Leydsche
Kunstgenootschap, de lezing vergund hadde.

K N I E D I C H T.

Een woefte Thamyris, van eigenliefde dronken,
Moog, door den wierookdamp van Vriendenlof verblind,
Vermetel met den naam van Heldendichter pronken,
En wanen, dat zijn zang der Muzen zang verwint!
't Zij verr', dat ooit mijn geest tot zoo verr' zich vergeten,
Mijn oog zich sluiten zou voor eigen kunstgebrek;
Of dat een luttel roems, 't geval ten dank te weten,
Mijn lichtbegoocheld hart tot zelfgevelei verwekk'.
Neen, eedle Dichteres! 'k erken mijn onvermogen:
Het Dichtvuur, dat mij blaakt, ben ik aan U verplicht;
En wilde ik, U ten hoon, op Kunstlauwrieren bogen,
Dier trotschheid waar de straf van Thamyris te licht.

B I L D E R D I J K.

IN HONOREM
DIVINAE POËTRIAE,
JULIANAE CORNELIAE,

nobili LANOVIORUM stirpe oriundae,

quum laudes cantaverat

HEROUM BELGICORUM,

qui navalem ab Anglis victoriam reportaverant

ipsis Nonis Augusti

ANNO MDCLXXXI.

Dum canit aequorei LANOVIA Martis alumnos,
 Angle ferox, rabiem qui domuere tuam:
 Dis superi, quantum ipsa calet! quam turget avito
 Sanguine! quam Patriae flagrat amore pio!
 Non alio veteres arserunt igne Batavae,
 Indociles famulo subdere colla jugo:
 Filia quum patrem, conjux hortata maritum;
 Non procul adstantes proelia conspicerent;
 Aut reduces in castra viros, spolia ampla ferentes,
 Exciperent vinctis fronde virente comis.
 O felix operae vates! dignissima cedro
 Carmina, Tyrtaei proxima carminibus!
 Perge mares animos incendere: perge, Virago
 Belgica, sic Patriam demeruisse tuam.

JANUS GROTIUS.

(NAVOLGING.)

Bezingt LANNOY den roem der wakkre Heldenadereñ,
 Betemmers van 't geweld van d' ongetemden Brit;
 Hoe zwelt haar eedle borst van 't bloed van hare Vaderen!
 Hoe wordt zij door de zucht voor 't Vaderland verhit!
 Niet anders blaakte 't hart van die Bataafsche vrouwen,
 Wier hals zich nooit gewende aan 't juk der flavernij,
 Terwijl ze op 't Krijgstooneel bij 't bloedig nederhouwen,
 Gemaals en Vaders moed versterkten van nabij;
 Of 't zeegrijk Oorlogsvolk, met rijken buit omhangen,
 't Lofgalmend welkom boên met groenbekranften hoofd'.
 ô Eedle Zangeres! ô Goddelijke Zangen,
 Die de eeuwigheid verduurt, Tyrtéus zang verdooft!
 Vaar voort, Heldin, vaar voort der braven moed te ontgloeien,
 En 't dankbaar Vaderland aan uwe Kunst te boeien!

* * *

H

Bij

114 VERSCHEIDENERLEI GEDICHTEN

BIJ

HET ONTVANGEN

VAN DEN

ZILVEREN EERPENNING,

waarmede het Dichtstuk van wijlen

JONGVROUWE

JULIANA CORNELIA,

BARONESSE DE LANNOY,

GETIJTELD:

„Aanspraak van Keizer Karel den Vijfden,
„bij de Overdragt der Nederlanden, aan
„zijnen zoon Filips den Tweeden,

door het Dichtlievend Genootschap,

onder de Spreuk:

KUNSTLIEFDE SPAART GEEN VLIJST.

was bekroond.

Ontvang, mijn Aristarch! deez' Eermunt uit uw hand! —
Aandoenlijk oogeblik! — ô Ja: — Ze is ons onttoogen,
Die door haar' fieren zang dit Koor — gantsch Nederland,
Boeide aan heur zuivre Lier en Godlijk Dichtvermogen! —

ER.

En Gij, ô zaalge Schim! Gij, die, in KARELS TAAL,
Naast Orfeus FEITH, U hebt de onsterfelijkheid beschooren!

Toen uw reeds veege hand, voor 't zangrijk Leeuwendaal,
Deed, in een Puiktafreel, Bataaffche Deugden glooren!

Beziel mijn zwoegend hart: -- daar 'k in den naam van Een',
Die uw doorluchtig bloed voelt kloppen in zijne aadren,

(Dat bloed, dat bruischte door uw maagdelijke leên,
Als Gij de grootheid zongt van onze braave Vaadren!) --

Daar ik--: maar hoe! wat licht! rust, -- rust, omfloerste Lier!
„Kan 't sleepend roulied aan een' Hemelling behaagen!

„ [Dus roept Ge zelf ons toe, vol Godlijk ijvervier!]

„ ôNeen!- Zie JULIANE een grootscher Eerkroon draagen!” --

Mijn oog besproeit nogthans dit zilver met een' traan! --
Uw Kunst, -- nog meêr, -- uw hart, waar 't Englendom op slaarde,

Bekoorde aan heel dien Stoet. -- De Hemellachtte U aan,
En lokte U naar omhoog, -- Gij waart te groot voor de Aarde! --

Gij moest een Engel zijn! -- en, 't scheiden viel U ligt. --
Dan, -- eer Gij voor Gods Troon bestond te Zegevieren,

Vlogt noch (helaas! voor 't laast!) in schildrend Heldendicht,
Uw hand voor Batoos Kroost, Vorst KARELS Eerlaurieren. --

Toen, — schooten de Englen toe! — Gij leid't de Dichtpen
 En bleeft, verhemeld, op noch grootfcher zege ftaaren; (neér! —
 Begroet door Helden, die, van 't Perk der Eeuwige Eer,
 Uit uw beroemd Geflacht, tot God zijn opgevaaren! —
 Zoo ftijgt'een Adelaar, klapwiekend, van deeze Aard. —
 Zoo mag de blanke Deugd Gods gloriepalmen plukken,
 In 't Rijk der Eeuwigheid, vóór haar alleen, bewaard. —
 Ja, - zoo, zoo blijft ge ons oor, - neen, - Serafs zelfs verrukken! -
 Want, - fchonk de Godheid aan LANNOY een' eedler Prijs! -
 Haar Naam trotzeert den Dood. — Ziet, Dichters! hier 't
 (Bewijs!

T. VAN LIMBURG.

L I J K D I C H T E N,

O P

D E N D O O D V A N

J O N G V R O U W E

J U L I A N A C O R N E L I A,

B A R O N E S S E D E L A N N O Y.

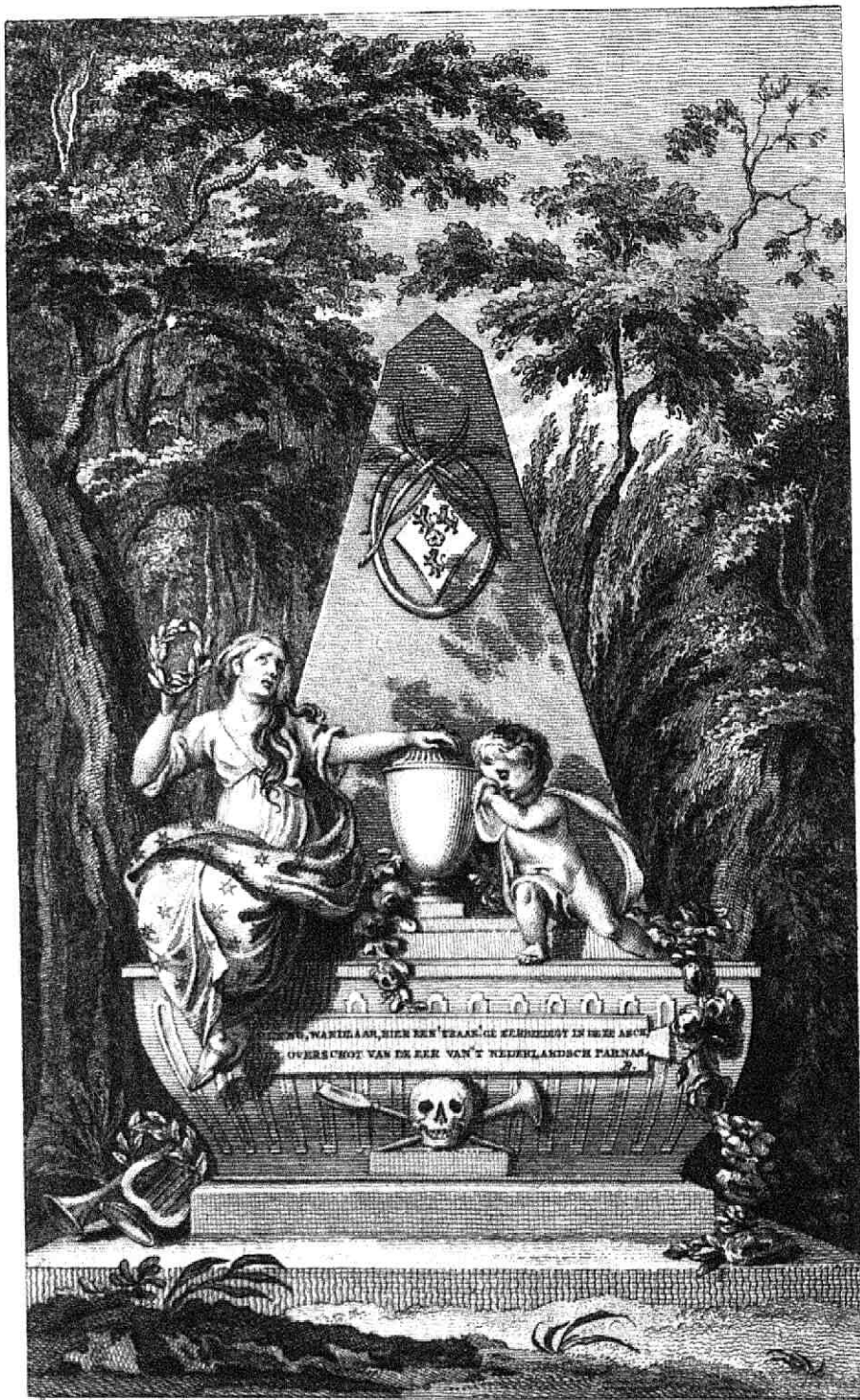
G R A F N A A L D
V O O R
J O N G K V R O U W E
J U L I A N A C O R N E L I A,
B A R O N E S S E D E L A N N O Y.

Hoe billijk voegt dit graf de sombre lijkcypres!
De bloem der maagden, uit Batavisch bloed gesprooten,
Wie 't negental erkende als tiende zanggodesf',
Reeds lang verëeuwigd door Aöonsche lettergrooten;
Wier blaakend ijvervuur, in 't strijdperk van de Kunst,
Op 't hobblig gloriefpoor, heeft manlijk uitgeblonken;
Wier Nimf, verwaardigd zelfs met Keizerlijke gunst,
Tot vierwerf 't Eermetaal der dichtren werd geschonken;
De Duitsche Saffo, waar BOILEAUS verheven geest
En weeldig schimpvernuft was zichtbaar in te ontdekken;
Wier heldenpoëzij, geschoeid op VONDZLS leest,
Aan 't leerzaam schouwtooneel tot luister mogt verstrekken;
De schrandre DE LANNOY, der oudren liefde en lust,
Bewonderd van haar sexe, erlangt hier zachte rust.

JOHAN VAN HOOGSTRATEN.

*Overleeden te Geertruidenberg den 13,
van Sprokkelmaand 1782.*

TER

Bilder-dijk. ver. et del.

Vinkles julp

TE LEYDEN BY A. EN I. HONKOOFF.
 MDCCLXXXIV.

TER GEDACHTENISSE

VAN

JONGKVROUWE

JULIANA CORNELIA,

BARONESSE DE LANNOY:

OVERLEEDEN TE GEERTRUYDENBERG,

DEN 18 VAN SPROKKELMAAND

MDCCLXXXII.

De rijmklanken van het Bijschrift des Heeren VANDER WAAL

op Haer Afbeeldfel, gevolgd.

LANNOY, der Dichtren vreugde en roem, is nu verengeld!

Kunstliefde schonk aen haer de laetste zegekroon

In 't strijdperk van de Kunst. - Thans draegt zij voor Gods troon

Den schoonsten hemelkrans, door't Englendom gestrengeld.

G. BEYER.

OP DEN
 D O O D
 VAN DE
 HOOG WELGEBOREN JONGVROUWE,
JULIANA CORNELIA,
BARONESSE DE LANNOY,
 OVERLEDEN DEN XVIII VAN SPROKKELMAAND
 M D C C L X X I I.

UITGESPROKEN IN DE ALGEMEENE VERGADE-
 RING DES KUNSTGENOOTSCHAPS,
 ONDER DE SPREUK:

KUNSTLIEFDE SPAART GEEN VLIJT,
 TE 'S GRAVENHAGE:

BIJ DE UITDEELING DER GOUDEN EN ZILVE-
 RENEERPRIJZEN, DEN ZESDEN VAN
 OOGSTMAAND 1782.

Durum! —

Neen, 't zijn de rampen niet, die have en erfdeel treffen,
Die de eerezucht teistren door 't gemis
Van 't geen haar eenigst doel, haar heiligst voorwerp is,
Die aandacht waardig zijn. — 't Is licht, zich op te heffen,
Wanneer men, steunende op een zwak en waggelend riet,
Terwijl het onzen arm ontschiet,
Het logge voetzand kust: — maar, in de ziel getroffen,
Maar, door den selften slag op 't hart
Geblikfemd van om hoog, in onmacht neêr te ploffen!
Dit, Hemel! dit heet waarlijk smart. —

Hij treurt niet, wien zijn rouw de tranen perst uit de oogen!
 Geringe smart vindt klacht, vindt tranen tot heur baat,
 En licht — een hand om ze af te droogen: —
 Maar roerloos, — maar verftijfd, — beroofd van 't spraakvermo-
 ê Die gevoelen kunt, verbeeldt u zulk een' staat! - (gen...!
 Mijn God! een oogenblik rukt de allerteêrste banden,
 De heiligste die Vriendschap sloot,
 Van een, en scheurt mij 't hart uit krimpene ingewanden! —
 Die toestand, groote God! verschilt hij van den dood! —
 LANNOY, sieraad der kunne, en eer der Dichtrenreien,
 Vriendin, gantsch Neêrlands roem! gij vielt!
 Is 't wonder, zo de rouw mij 't schreien
 Verbood? indien de finart mijn snikken wederhield? —
 Verkropt, helaas! verkropt, vermast, verplet, verbrijzeld,
 Door 't overwicht van rouw, ten hoogsten top gevijzeld;
 Gevoelloos door 't geweld van 't allerteêrst gevoel;
 Wat kan ik dan in 't wee verftikken,
 Waar aan mijn boezem staat ten doel? —
 Wat, dan met onbeweegebre blikken,
 Op 't loodvaal starend van uw halfgeloken oog,
 Den dag vervloeken, die er 't daglicht aan onttoog —

ô Dag!

ô Dag! rampzaligste der dagen;
Bezwangerd met de wreedste plagen
Voor mij, voor al wie deugd, wie kunstverdiensten acht!
En jammervoerend licht, dat we eindeloos beklagen,
Wat wrevelaartig lot heeft u hervoort gebracht?
Ai mij! 'k zie u 't gelaat van purpren bloede glimmen!
Duik neêr 't verwoestend hoofd, geteekend met den moord!
De dood rijst met u uit de kimmen!
Een Godheid, op ons heil verbitterd, prest u voort! —
Dan ach! de schaakling uwer keten,
ô Rustelooze tijd! wordt door geen jammerklacht,
Wordt door geen' weekreet losgereten,
Haar afloop niet tot staan gebracht. —
Van hier de Fabelëeuw, met al heur logengrepen!
De Dichtkunst heeft geen kracht op dood, op tijd, of graf;
LANNON VOELT ZICH TEN GRAVE SLEEPEN,
Daar is geen Dichtkunst meer, ik zweer heur Godheid af!
Ja, lig daar, zwakke Lier, met afgerukte snaren!
Lig daar, 't gewormt' ten roov', vertrappeld in het slijk! —
Ligt daar, verdorde Lauwerblaâren!
Gij zijt geen sierfel meer voor 't hoofd van Bilderdijk. —

Wie

Wie zal zich met den krans van de overwinnig sieren,

LANNON, daar gij ze niet meer deelt?

Gij waart het, die den prijslouwrieten

Die waarde gaft, die 't hart van hun behalers streelt. —

't Is weinig, aan uw' voet een taksken loofs te plukken,

ô Pindus! weinig, om het hoofd

De groene zegekroon te drukken,

Den besten Zanger uitgeloofd: —

't Is weinig, duizenden in 't kunstperk voor te streven

Op vleugelen van geest en moed: —

Maar grootsch, maar edel, maar verheven,

LANNON in 't Dichtrenspoor te volgen op den voet: —

Maar grootsch, aan hare zij' te zingen

In 't Choor van Dichtkunsts Keurelingen: —

Maar grootsch, voor 't oog van Nederland

Den lauwer, haar betwist, te ontfangen uit haar hand! —

Den lauwer! — ô Begaafde Zanger,

Mijn halsvriend, halsvriend van LANNON!

Weérhou geen zwellend oog, van heete tranen zwanger,

Mijn FEITH, niet min dan ik aan 't prangendst wee ten prooi!

Schrei vrij, dees blinkende eer, deze eer was u beschoren,

Gij

Gij dongt met haar om de eer, en overwont met haar:
 Uw naam klonk met haar' naam door 't ruim der Dichtrencho-
 Gij mocht haar blij gejuich om uwe zege hooren: (ren:
 Maar ach! — een oogenblik, wij weenen bij heur baar! —
 'Helaas! dit is de plaats, waar ze aan uw zij' gezeten;
 Bewonderd, aangebeên, van al wat kunst waardeert,
 Een hulde ontfangen moest van Neêrlands Hoofdpoëten,
 Die hun gevoelens meer dan hare kunst vereert. —
 Hier moest ze in uw' triomf, in uw' triomfzang deelen,
 Met al die teêrheid, die verhevenheid van ziel,
 Die haar, die haar -alleen van 't lot te beurte viel,
 En (mooglijk!) u ter eer' een' enklen zangtoon spelen!
 Een' zangtoon! — ô mijn FEITH! gevoelt gij 't, wat dit zij?
 Een zangtoon van LANNOY! — wie was dien waard dan gij?—

ô Gij! van vreugd en zegezangen
 Gewoon den weêrgalm op te vangen,
 ô Dichtgewijde Tempeltrans,
 Wat doffe somberheid, wat rouw vervult u thans?
 Gij deelt —? Ja deel, in 't wee van onze reien,
 En help mijn' FEITH, — ja help ook mij in 't schreien!
 Klink

Klink zijn' triomf, klink hem ter eer'; doch paar
 Dien zegegalm met nokkend lijkmisbaar! —

Mijn FEITH! ô schrei met mij! dat we onze tranen mengen;
 Mijn borst schept lucht in 't eind, ik ben ze in staat te plengen.
 Zij hijgt, zij zwoegt er na, en barst in rouwkreet uit.

Niets, dat haar 't hart meer schroeft, dat mij de lippen sluit!
 Rol, treurtoon! rol, rol voort als schichtre watervlieten! —

ô Zoete tranen, die uit schreiende oogen schieten,
 Stroomt vrij: een kalmte volgt op uwen vrijen loop,
 Een kalmte, die verkwikt, die na kooft aan de hoop.

Van waar die wellust toch, gehecht aan droeve tranen,
 Die de afgestormde ziel een' weg ter rust' wil banen?

Hoe! is dan 't menschlijk hart te krachtloos om zijn pijn
 Te voeden, om getrouw aan zijne smart te zijn? —

Mijn hart! — en gij, gij durft, na 't geen gij hebt verloren,
 Naar de inspraak van een' troost, de stemder onmacht, hooren?

De grootste Zangheldin van 't vrije Neêrland viel: —

Het zuiverst hart — de schoonste en vlekkeloosste ziel! —

Uw tederste vriendin, aan u op 't hechtst geklonken,

Ligt, van u afgescheurd, in 't vratig graf gezonken!

Besef het, wat ge ontbeert, en — wees verfteend van rouw! —

Blijft

Blijf aan de Vriendschap, aan uw eigen-zelf getrouw! —
 'k Zie troostlooze Oudermin, bij 't dierbaar lijk bezweken,
 Het overstelpte hart van wrange droefheid breken:
 Zij zwijmt, herkomt, en gilt, en geeft den geest met een'.
 Maar gij (in al die smart), gij geeft u aan 't geweent!
 Heeft dan de tederheid der Vriendschap min vermogen?
 Of hebt ge altijd, en mij, en ieders waan bedrogen?

L A N N O Y! neen, 'k schenk aan U geen tranen: ge eischt iets
 Zij zijn uwe asch onwaard: uw vriendschap was te teêr. (meer:
 Wat wilt gij? — Neen, mijn hart was 't uwe niet onwaardig;
 't Erkent uw rechten; — spreek, het is geheel volvaardig. —
 Het kent geen kalmte of troost na U, na Uw gemis:
 't Verteert zich in zijn' rouw, zoo lang het levend is.

————— *Sic potenti*
Iustitiae placitumque Parcis. —————

B I L D E R D I J K.

OP HET AFSTERVEREN
 VAN
 JONGKVROUWE
 JULIANA CORNELIA,
 BARONESSE DE LANNOY.

Wat hoor ik? leeft LANNOY niet meer?
 Zwijgt dan die gulden mond, om nimmer weêr te zingen?
 Wie sloeg die groote zangster neêr?
 Wie kon haar' vluggen geest, in zijnen vaart, bedwingen?
 Waart gij het dan, ô dood, die, met uw scherpe zicht,
 De bloem haars levens maaide, en doofde 't helder licht,
 Hetwelk in vollen glans, in schoonen luister, praalde,
 En Neêrlands Helicon zo schoon als ooit bestraalde?

Deedt gij, natuur, die 't all' verwint,
 Haar dan den duuren tol, aan u gewijd, betaalen?
 ô Tijd, die in uw kil verflind
 All' wat bestaan ontving, moest gij haar lot bepaalen?
 Zijt gij't, die ons die bloem, daar ze onzen beemd verrukt,
 En heerlijk pronkt en prijkt, in haaren bloei ontruk?
 't Verliefde dichtren tal, 't welk op haar' luister staarde,
 Betreurt in haar verlies haar nimmerschatbre waarde.

Dit,

Dit, dit is dan, helaas! het lot
 Dat ons, in welk een' staat, in welk een' rang geboren,
 Het zij geacht, het zij bespot,
 Ten troon of in de hut, eenpaarig is beschooren.
 Het vlugtig pluimgediert', dat zijnen toon verheft,
 Het bosch weêrgalmen doet, en ons al zingend treft,
 Zingt onöphoudelijk zijn liefelijke zangen,
 Daar 't kroost denzelfden toon der ouden blijft vervangen.

Der dichtkunst is dit niet bereid.
 Hoe zeldzaam zal eene eeuw een' dichter aan doen treffen,
 Die waarlijk zingt voor de eeuwigheid,
 Daar weinigen het schoon van zijnen zang bezeffen!
 Maar Febus schonk die gunst de schrandere L A N N O Y,
 En gaf haar tedre kunne een' dichterlijken tooi,
 Die heerlijk blonk in 't oog van Febus voedsterlingen,
 Wanneer haar kunst bestond naar d'eerlauwrier te dingen.

Haar zang behaagde aan 't dichtrenchoor,
 Het zij ze in 's GRAVENHAGE, of RHIJNSTAD, zich liet hooren;
 Dan kreeg en SPAARNE en RHIJN gehoor,
 Daar haare klanken MAAS, en MERWE, en IJ bekooren.
 Nog eens: heeft dan de dood, met zijne scherpe zicht,
 Haar levensbloem gemaaid, gedoofd dat helder licht,
 Dat nog zo kort geleên zo heerlijk blonk in luister?
 En ligt die heldre glans voor eeuwig in het duister?

Zo klaagt, zo treurt der dichtren stoet,
 Daar hen de smart een' vloed van traanen perst uit de oogen;
 Dus treft de rouw hen in 't gemoed,
 Gedenkende aan haar schoon en kunstrijk zangvermogen.
 Ja, Dichters, zingt den lof, die aan haar kunst behoort:
 Hoe schoon heeft u haar zang en kunstmuzijk bekoord,
 Wanneer haar vlugge lier, met zo veele englentoonen!
 Uw' geest, verrukt, van de aarde, in 't hemelhof kon troonen!

GEERTRUYDENBERG! van ouds beroemd
 Door uwe vastigheid, door uwe sterke wallen
 Uw naam word thans alom genoemd,
 Daar in LANNOY een schat u was ten deel gevallen:
 Haar vindingrijk vernuft heeft haar in korten tijd,
 Door haar' verheven zang, de onsterfelijkheid gewijd;
 Zo AGRIPPINES stad op VONDEL moge roemen,
 Gij kunt op uwe beurt uw JULIANE noemen.

ô Smart, dat zulk een helder licht,
 Dat haare kunne en schoon en luister bij kon zetten,
 Voor d'aartstiran zo spoedig zwicht,
 En dat de wreede dood dit wonder dorst verpletten!
 Kan't zijn, dat hij de hand aan een LANNOY dorst slaan,
 Met haar vernuft en geest, noch haare kunst begaan!
 Dat hij dien fellen slag geen oogenblik bepeinsde,
 En uit ontzag voor haar niet weêr te rugge deinsde!

Maar,

Maar, neen: 't is 't werk der Oppermagt:
Die schatte haar te hoog, haar kunst te veel verheven,
Dan dat ze, op de aarde, aan 't aardisch geslacht,
Haar kunstig maatgeluid, haar zangen meer zou geeven:
Zij riep haar, onverhoeds, in 't glansrijk hemelhof;
En geeft haar gulden lier daar nooitvolzongen stof,
Om in alle eeuwigheid, op serafijnenwijzen,
Den Schepper van 't heelal te looven en te prijzen:

Bedwing, bedwing dan, Helicon!
De smart om haar gemis: bedwing uw ijdel treuren;
Hoe zwaar een druk uw hart verwon,
't Bedenken van haar heil dient u weêr op te beuren.
't Is roemrijk, dat men hier naar loflauwrienen dingt,
Het vaderland ter eer', de deugd ten prijze zingt:
Maar nog veel grooter is 't, voor zijn gewijde zangen,
In 't hooge hemelhof, den hoogsten prijs te ontvangen.

DANIËL BLEECKER.

T E R
 N A G E D A C H T E N I S S E
 V A N
 J O N G K V R O U W E
 J U L I A N A C O R N E L I A
 D E L A N N O Y.

O V E R L E E D E N T E G E E R T R U I D E N B E R G , D E N
 X V I I V A N S P R O K K E L M A A N D 1782.

N een! waar, bestendig heil woont hier beneden niet.
 Geen wolkenlooze dag loopt immer van de kimmen,
 Waar bloeit de zuivre Roos, die 't oog niet welken ziet?
 Wij tasten naar den roem — en ach! we omhelzen schimmen.
 Nog vrolijk in 't geluk, dat mij verwinnaar groet,
 Verlangde ik om den naam mijns strijdgenoots te horen.
 Van al de zaligheên, die 'k in mijn kunst ontmoet,
 Kon de eedle Vriendschap mij altijd het meest bekoren.
 Men zegt: het is L A N N O Y. Ik wacht die tijding af;
 Mijn hart wenscht dat zij 't zij, en voelt zijn vreugd verheffen,
 Helaas! dezelfde maar, die mij voldoening gaf,
 Meldt mij haar' naam en dood, en streelt om diep te treffen,

Ge-

Gevoelloos stond ik daar; mijn rede en spraak verdween;
En nog kan naauw mijn zielaan't grievend denkbeeld wennen.-

Ach, edele LANNON! ik kende uw kunst voorheên,
Waaröm moest ook mijn hart uw deugd en inborst kennen?

Ik kende u uit den roem, dien gij alom genoot,
Eer mij het gunstig lot u immer deed ontmoeten;

Maar meer dan kunst en roem, een hart, zo rein als groot,
Bragt mij, toen ik u zag, eerbiedig aan uw voeten.

'k Herdenk, hoe 'k aan uw zij' bij uw Bewoondraars zat,
Hoe mij uw zedigheid daar tot verbazing strekte;

'k Vergat de Dichteres, hoe hoog door mij geschat,
Voor 't nedrig hart der Maagd, dat al mijne eerbied wekte,

Ik werd in eens uw Vriend om 't voor altijd te zijn.

Hoe vaak heeft sinds dien tijd mijn hart zijn keus gezegend!

Hoe dikwerf heeft uw aart, zo wars van allen schijn,
Mij sinds met blijk op blijk van uwe gunst bejegend!

Nog kortst (helaas, voor 't laatst!) herkende ik mijn Vriendin,
Toen zij met haaren naam haar grootheid openbaarde:

'k Gevoelde — en eeuwig waar' dit voorbeeld in mijn' zin!
Die grootheid meer dan ooit en mijn geringe waarde,

En ach! gij leeft niet meer! gij, in wier schoone ziel
Bij zo veel deugds een reeks begaafdheên was begrepen!—

Wat aantal Dwaazen nog, eer JULIANA viel,
Die, 't Menschdom tot een last, hun leven nutloos slepen...

Ja, grijze Vader! ween! — een Dochter, zo volmaakt!
Met bevend handgewring naar 't scheidend graf te brengen..!

Ach! wacht geen' troost van mij, dan die een droeve smaakt,
Als hij zijn traanen ziet met nieuwe traanen mengen.

Voorzienigheid!... maar neen! ik zwijge en bidde u aan,
Hoe zou ons zwak vernuft, aan 't nietig stof verbonden,

Dat in dees kleene Sphêre zijn' hoogmoed neêr voelt slaan,
Een *Plan*, dat zonnen stiert, en eeuwen schikt, doorgronden?

Daar, waar een eedler licht zijn zuivre stralen spreidt,
Daar zal geen blind verwijt u, Hoogste Wijsheid! honen;

Waar duizend waerelden volmaakte eenstemmigheid
In de eer van hunnen God en ons geluk, vertonen. —

Onsterflijke Vriendin! voortreffelijke Maagd!
Geaanschouwt reeds bij die zon—hoe moet haar glans u strelen!

Gij ziet dit groot Heelal door 't eigen wit geschraagd,
En uw geluk een deel van eindlooze onderdeelen.

Hoe

Hoe klopt, hoe zwelt uw hart van teedre erkentenis!
Wij weenen — gij aanbidt een Liefde, niet te omperken!
Waar blijft uw Zanggenoot, die hier gekluisterd is,
Daar gij naar prijzen ijlt op blanke Serafsvlerken!
Verbeid, verbeid mij daar; Vriendin! ik volg u ras. —
Kon hier één oogenblik ons de eigen vreugd verleenen,
Daar zal volmaakter lied, dan 't beste op aarde was,
En 't heerlijkst onderwerp, ons eindeloos vereenen.
Mijn ziel hijgt naar dien stond — zij lagcht uw' heilstaat aan,
Om al heur' ijver in dit Reisperk op te wekken. —
Verloren, staart ze op 't stof — haar oog ontvloeit een traan —
Zij juicht der Godheid toe, en haast zich voort te trekken.

R. F E I T H.

BIJ HET
GRAF
VAN
JONGKVROUWE
JULIANA CORNELIA,
BARONESSE DE LANNOY,

OVERLEDEN TE GEERTRUIDENBERG, DEN
18den VAN SPROKKELMAEND', 1782.

T
oef, wandlaer; zie dees' zerk; hij dekt de heilige asch
Der eerste Kunstmaegd' van den Duitschen Zangparnas,
Die met drie kranfen in der Dichtren kampveld rukte,
En, slechts één schreê van 't graf, haer' vierden lauwer plukte;
Eene edle Zangster, die van Ruslands hoogen troon'
Zich zag versieren met een schittrende eerekroon'.
't Vernuft, dat haren draed bijna zag afgeweven,
Heeft aen haer' grootschen naem de onsterflijkheid gegeven,
Is 't noodig dat dees steen aen u dien naem verklaert?
ô Neen, Natuur schonk nooit dan één LANNOY aen de aerd'.
ô Dichters, wie ge ook zijt, slaet ge op dit marmer de oogen,
En voelt ge u om den dood dier Kunstmeestresf' bewogen,
Legt dan uw' lijkpligt bij haer kille beenders af;
Mengt lauwer en cypres, en spreidt die op haer graf;
Besproeit, bepeerelt hen met heete tranendroppen;
Kweelt doodsche toonen, die uw bloedend hart doen kloppen,
Neen, staekt uw' klaeggalm, die vergeefsch wordt uitgestort;
Hier schoot haer Zuster zelf, Melpomené, te kort.

J. P. VAN HEEL.

OP

O P H E T
 A F S T E R V E N
 VAN DE HOOGWELGEBOOREN
 J O N G K V R O U W E
 JULIANA CORNELIA,
 BARONESSE DE LANNON,

Te GEERTUIDENBERG, den 18den der Sprokkelmaand, 1782.

LANNON, niet min door kunst dan adeldom verheven,
 De Zangheldin, gewoon, op 't steile gloriefpoor,
 Haar mededingren vlug en fier voorbij te streeven,
 Te blinken met den krans in 't juichend Eerechoor;
 De Christensaffo, die, door Godlijk kunstvermogen,
 Haar Kunne en Vaderland voor eeuwig heeft verplicht,
 En, waar men ooren heeft voor neêrduitsch puikgedicht,
 't Onsterflijk Voorwerp blijft van elks verwonderde oogen:

*

In 't kort, CORNELIA, wier Naam den nijd verschrikt,
 Verhief zich tot een hoogte, in 't engelachtig zingen,
 Die, meer voor 't zalig Rijk, dan 't jammerdal, geschikt,
 Haare intrede ook vervroegde in 't choor der Hemellingen.
 Nu wordt Ze, op 's Hoogsten wenk, die lust schepte in haar'
 Gehuldigd in den rei der Zangren voor zijn' troon. (toon,
 Geluk! Wij juichen, maar met traanen op de wangen,
 U, Hemelzangeres! bij uw verheffing, toe.
 Wij... ach! — Zwijg, lijkcymbaal, met somber floers omhan-
 Ons aller loflied zwijg', schoon wijd en zijd vervangen: (gen;
 Wat staatlijk eerbewijs men haar verdienste ook doe,
 't Gedenkstuk tot haar' roem pronkt grootfcher in haar Zangen.

J. J O R D E N S.

L I J K Z A N G,

T E R

G E D A C H T E N I S S E

V A N

J O N G K V R O U W E

J U L I A N A C O R N E L I A,
B A R O N E S S E D E L A N N O Y.

ô **G**od! — wat tijding treft mijn oor! —
 Wat naare doodkreet rolt door 't koor
 Der vrije Zanggodinnen! —
 Pas spande in 't groenend Lauwerland,
 Voor Batoos Melpomeen, mijn hand
 De zilvren Cijterfnaar, met dichtgewijde zinnen;
 Of, 'k worde als van een' donderslag
 Getroffen in de ziel door de aakligste aller maaren! —
 Zo kan één oogenblik, één dag,
 Ons vreugde en treurstof baaren! —

Zij

Zij leeft niet meer! — 't Bataafsch Gewest,
 Waar de eedle Vrijheid is gevest

In 't bloed van Batoos Zoonen,
 Gevoelt niet meer der Helden moed,
 Die niets dan groote daaden voedt,

MANNOY! door 't vuur ontvlamd van uw verheven toonen! —

Treur, Leeuwendaal! zij leeft niet meer,
 Die, vol van zucht voor u, zo menig' lauwer plukte,
 En in het koor der eeuwige eer
 Op haaren schedel drukte! —

Zij, die in Godlijk maatgedicht
 Nog kortst uw' luister stelde in 't licht,
 Doorluchte Batavieren! —

Zij, die haar' naam de Onsterflijkheid,
 Door gouden zangen, heeft bereid;

Zij, die ge uw vrije vlag met glorieloof zaagt fieren;

Zij is voor eeuwig ons ontruk! —

Zij ligt, die 't Heldenvuur zo roemrijk wist te ontvonken,

Terwijl de finart ons harte drukt,

In 't duister graf gezonken!

Treur

Treurt, bloemtjes! door de maagdehand
In d' ouderlijken Tuin geplant! —

Ze is u, ze is ons onttoogen! —

Geen traanen, die de Deugd vergoot,
Vermurwden d' onverzoenbren dood! —

Dan, waar werd die Tijran door traanen ooit bewoogen! —

Zij stierf! — ô God! — wat grievend leed! —

Zij stierf, die op heur Lier 's Lands Helden heeft verheven,

En 't oog dier Braaven staaren deed

Op haar doorluchtig leeven! —

ô Gij, die waare grootheid voedt:

En, 't oud en aadlijk Heldenbloed

Voelt door uwe aadren speelen (a)!

'k Zie, daar uw Broeder (b) met ons treurt

En 't oog met ons ten Hemel beurt,

'k Zie uw getroffen ziel in onze traanen deelen! —

Ja: 'k mag u, die op 't Oorlogsveld

Welëer, met zo veel roem voor 't Vaderland mogt strijden!

Gevoelig Wijsgeer! roemrijk Held!

Dit sleepend Treurlied wijden! —

Daar

Daar zijt de grijze Vader (c) neêr,
Beroerd bij 't lijk! — zij leeft niet meer! —

Dan, hoe! — wat zuivre glansfen! —
Bespiegling! waar vervoert ge mij! —
Vaare ik omhoog? — wat melodij!

Wat streelend feestmuzijk rolt door de Hemeltransfen! —

Hoe schemert mijn gezicht! — wat stoet
Zweeft hier klapwiekend om! — hoe juichen al de kooren!
Wijk, aarde! wijk! — wat reine gloed! —
Mag ik hier 't Hallel hooren! —

Verrukking! — welk een Hemelling
Daalt neder uit den breeden kring? —

Zijn glans vervoert mijn zinnen! —
Zijt Gij 't, — zijt Gij 't, — Ô VAN DER WAAL! —
Triomf! — gij leidt, in zegepraal,

LANNON, aan 't stof ontrukkt, ten blijden Hemel binnen! —

Maar, zacht! — hij spreekt haar juichend aan! —

„ Wij smaakten reeds op aarde een proef van 't zalig leeven!

„ En hebben, op de gloriebaan,

„ Verdienste alleen verheven! —

„ Hij

- „ Hij, die uw teêrgevoelig hart
 „ Ontfloodt voor 's naaften vreugd en smart,
 „ Heeft ons dit heil beschooren!
 „ Gij minde 't Vaderland! uw jeugd
 „ Volhardde in 't perk der eedle deugd!
 „ Elks liefde en eerbied waard', voor de Englenrij gebooren!
 „ Hier wacht, hier toeft u 't heerlijkst loon! —
 „ Ô Ja: dit heuglijk woord kan ons geluk volmaaken:
 „ *Beproef Gods goedheid voor zijn' troon!*
 „ *Gij hebt ze op aard gekend! kom, kom haar eeuwig smaaken (d)!*

- „ Hier blinkt de kroon der heerlijkheid! —
 „ Aanschouw, wat glans ze alöm verspreidt
 „ Voor 't oog der Englenfchaaren! —
 „ Hier, hier dwinge eeuwig onze hand,
 „ Daar 't hart van heilgen ijver brandt,
 „ De trillende Cijmbaal en gouden Cijterfnaaren!
 „ *Hier kent Gij meer, dan Ge ooit beneên*
 „ *Gekent hebt (e)!* daar, daar rijst de toon der Hemellingen"! —
 Hij zwijgt: terwijl ze op starren treên! —
 En, 'k hoor 't Triomflieder zingen! —

Verheven twee! zo rijst de dag
 Der eeuwigheid! — ik volg! — maar ach! —
 Gij zijt, ô zaalgen! mij onttogen! —
 Gij streeft, voor eeuwig, hemelwaard! —
 Mijn kracht verflaauwt! — ik voel weêr de aard!
 Terwijl een wolk u dekt voor mijn bespieglende oogen! —
 Dan Gij, Bestuurder van ons lot!
 Gij troost ons bloedend hart! — Gij zult ons niet begeeven! —
 Gij doet, wat heil! vrijmagtig God!
 Hem, die de deugd bemint, eens eindloos bij U leeven!

T. VAN LIMBURG.

A A N T E E K E N I N G E N.

(a) De Hoogwelgebooren Heer J. H. DE LANNON, Collonel van de Cavallerij, en Major van het Regiment Garde Dragonders.

(b) De Hoogwelgebooren Heer J. O. J. DE LANNON, Collonel van de Cavallerij, en Capitein van een Compagnie in het zelve Regiment.

(c) De Hoogwelgebooren Heer C. W. EARON DE LANNON, Collonel van de Infanterij, Grootmajor der Stad Geertruideuberg, Vader van de Dichteresse, is weinige dagen na haaren dood, door eene beroerte overvallen.

(d) Men zie deeze woorden, door de Dichteresse gebruikt, in haaren Lierzang, getijeld: Lof der Dankbaarheid, bl. 94, in haare Dichtkundige werken.

(e) Zie den Treurzang der Dichteresse, op den Heere SIMON VAN DER WAAL, bl. II.

T È R
G E D A C H T E N I S S E

V A N D E

HOOG WELGEBOREN JONGVROUWE

J U L I A N A C O R N E L I A,
B A R O N E S S E D E L A N N O Y,

O V E R L E D E N T E G E E R T R U I D E N B E R G
D E N 18^{den} V A N S P R O K K E L M A E N D 1782.

Göd! kan in 't stof des doods, de Ziel uw grootheid zijn.
U; die haer vormer was, die haer het aenzijn gaf, (gen?—

In biddende bewonderingen

Nog hulde döen in 't graf?—

Neen, neen, daer galmen geen gezanger,

Daer juicht geen Ziel in Uwen lof;

K

Het

Het zwijgen heeft de spraek vervangen,
 Die schatkist Gods omvangt slechts stof.—
 En in dit stof, — ten prooi' der wormen,
 LANNOY! LANNOY! zonkt gij ter neêr!
 De Ceder staet — daer locien stormen —
 De donder treft — en ze is niet meer! —
 ô JULIANA! kon ik schreijen,
 Daer 't hart, door schrik verplet, den tranenvloed weêrhiel.
 ô JULIANA! — gij verscheijen! —
 LANNOY! onschatbre, gij, gij vielt! —
 ô Toonbeeld van 't verganglijk leven!
 Wij zijn gelijk aen bloem en gras. —
 De dood zwaeit zinnen zeis — wij sneeven!
 En 't geen er blijft, verkeert in asch! —
 LANNOY, bewonderd, aengebeden,
 Verblindde ge elks gezicht door uw verdienstlijkheên. —
 Huisde immer Engel hier beneden,
 Gij, JULIANA, waert er een! —
 Alreeds bekroond met eerlouwrieren,
 Zag u de dood in 't strijdperk gaen:

Hij grimde — zag u zegevieren, —
'Ten vierdenmael met de eerkroon sieren,
En — ijlings greep zijn vuist u aen! —
Ik, die u aenbidd', u bewonder',
Zeeg roerloos op uw' grafzerk neêr —
Gij, JULIANA! gij niet meer! —
Zoo treft de donder! —

Maer hoe! wat glans — welk schitterend schoon! —
'Toef, edle Ziel! — dan, vruchtloos hopen! —
Daer gaen de heemlen juichend open —
Een Seraf leid haer naer Gods thron. —
Hoe galmt het rijk der zaligheden! —
Reeds hier verengeld en vergood,
Waert gij voor deeze Spheet te groot. —

Wij kruipen in het stof, — gij kunt op starren treden.

G. J. LONCQ.

OP HET AFSTERVEN

VAN

NEDERLANDS ROEMRIJKE DICHTERESSE,

JONGKVROUWE

JULIANA CORNELIA

BARONESSE DE LANNOY.

Van waar, mijn nimf! zo diep in 't hart bewogen?

Van waar die bange boezemzucht?

Welk weedom stolt dien traan, in uw nog kwijnende oogen?

Is anderwerf aan u een waardig vriend onttogen?

Of is een hartvriendin u onverwacht ontvlugt?

Heeft weêr de dood — durf ik mijn oog betrouwen? —

Ja! — 't is dien wreedäart dan gelukt! —

Ik zie LANNOY, de bloem van Neêrlands schrandre vrouwen,

Wier vaag zich vleijen mogte een volgende eeuw te aanschou-

Als door een' donderslag van haaren steel gerukt. — (wen

Ver-

Vergeefs , mijn nimf! wilt ge uwen rouw betoomen;

En, ach! waarom dien toch gestuit!

Kan 't hart, door leed verkropt, geen' ademtogt bekoomen,

Welään: 't ontlaste zich in zilte traanestroomen. —

Maar zacht; gij barst alrede in deze rouwklagte uit:

Helaas! te diep voelde ik mijn' boezem wonden

Door hem, die juicht daar alles treurt! (a)

Mijn jongste zielkwetzuur is naauwelijks verbonden;

Of 'k word op 't onvoorziens door nieuwe smart verflonden:

De onschatbre DE LANNOY word mij van 't hart gescheurd.

Hoe zag ik u voorheen dien prooi beloeren! (b)

ô Dood! ik merkte uw ongeduld: (ren,

Hoe wenschte ge al voorlang dien schat aan de aard' te ontvoe-

Gij wacht slechts éénen wenk eer ge uwen arm durft roeren:

God spreekt, en, ach! te ras ziet ge uwen wensch vervuld.

Daar

(a) Men gedenke hier aan den dood van zo veele voortreffelijke Dichteren als ons in den afloop van één Jaar ontvallen zijn.

(b) Zie Haar Hoog Welgeb. Dichtk. Werken, bij derzelyer herstelling, Anno 1765 en 1778.

Daar snort de schicht, helaas! te seherp geslepen!
 Ter sterk gespannen boogpeze af;
 Daar treft hij 't edelst hart met doodelijke neepen;
 Daar zwijmen vlijt en kunst, die nog naar lauwrēn greepen, (c)
 Daar stort der wijzen vreugde in 't eeuwig sombre graf.

Treur, eedle kring! treurt ouders! dierbre maagen!
 Treur, vriendschap! hef een treurlied aan, (gen:
 δ Dichtkunst! godsdienst! treur! 't moet al van rouw gewaa-
 En gij, welks lijdend hart reeds zo veel ramps moet draagen,
 Mijn vaderland! maar ach! uw vreugde is lang vergaan.

Wie uwer, wie zal minst dien dood betreuren?
 Wie vindt hier boven d'ander stof?
 Wie poogt na dezen slag het hoofd nog op te beuren?
 *k Zie wetenschap en deugd de boezems openscheuren!
 De godsvrucht roerloos staan of haar de bliksem trof. —
 Zij

(c) Slechts vier dagen voor 't overlijden verklaarde de Dichteresse zich opstelster van het Prijsvaars: KAREL DE V AAN FILIPS DEN II; waar aan door het Haagfche Kunstgenootfchap de tweede eerprijs was toegekeurd.

Zij leeft niet meer! — en wie moest haar zien sneeven?

Een vader! moeder! welk een smart!

De staf huns ouderdoms, de stut van 't wanklend' leven,
 Die hunne grijsheid steun, hun zwakheid kracht kon geven,
 Slaat, brijzende, eer men 't duchtte, een doodwond' hen in
 ('t hart.

Zij leeft niet meer, die u zo duur verpligtte,

Bedrukte maagen! vriendenrei!

Die liefdevolle ziel, wier wijsheid u verlichtte,
 Wier heuglijke ommeegang altoos vermaakte of stichtte,
 Ontvlugtte, op 's Hemels wenk deze aarde en uw geschrei.

ô Jongste strijd, dien de eedle ziel moet strijden,

Van liefde en vriendschapsmin doorgloeid!

Ach! moest ge aan mijn vriendin die kalmte nog benijden,
 Die 't wel getroost gemoed ontheft van angstig lijden,
 Wanneer in 't aakligst uur de bange doodstorm loeit!

Helaas! mij dunkt, het tederst mededoogen

Benevelt nog haar eeuwig blij gelaat,

Dat met een' englen blos alrede is overtoogen;
 Zij waagt het, op te zien, en toont met stervende oogen,
 Op welk een' duuren prijs haarzelf dit scheiden staat.

„ Laat af! laat af! mijn teedre boezemyrinden!
 „ Denkt, wie — en waar men op mij wacht —
 „ Ik gaa, in 't zaligste oord, mijn' dierbren Heiland vinden,
 „ Vertraag mijn' optogt niet; laat af mijn ziel te binden—
 „ Ruk los — ruk los — ô God! verlos me. — 't Is volbragt!

Toef, eedle ziel! maar ze is alreeds verscheiën:
 Ik zag een' blijden englendrom,
 Uit hooger trans gedaald, haar zegepraal verbeiën —
 Daar streeven ze op — triomf! hoejuichen 's Hemelsreijen!
 Het zalig hof weërgalmt van 't schaatrend wellekom!

Geen wonder, dat deeze eer aan haar gelukte,
 Wier kunstroem door de wolken drong,
 Als haar vergode hand de zilyren snaaren drukte,
 Der fiere dichtkunstzef den lauwer schier ontrukte,
 En haaren invloed op den eedlen Godsdienst zong!

Gij godsdienst! gij, aan wien zij de eëlste toonen,
 De schoonste klanken heeft gewijd,
 Gij, die haar reine ziel allengs van de aard' kost troonen,
 Doe haar gedachtnis hulde; u voegt het, die te kroonen
 Met grootfchen eerepalm, in 't aanzien van den nijd.

ô Lier.

ô Dierbaar erf, door Bato's dappre neeven

Welëer der dwinglandije ontruk!

Wie deed met schooner glans dier helden roem herleeven?

Wie deed uw schouwtooneel van Haarlems noodkreet beeven?

Wie heeft der vadren liefde ons meer in 't hart gedrukt?

Wie deed uw kroon met schooner luister straalen,

Dan zij, wier veege hand de bloem

Van 'slands verdedigers met eeuwige eer deed praalen?

Mijn vaderland! niets zette uw' dankbren ijver paalen:

L A N N O Y verheerlijkte u — meld op uw beurt haar' roem!

Dan, ach! de rouw schijnt u te diep te treffen,

Des draagt ge dit der dichtkunste op:

Maar tot wat einde aan haar dien pligt te doen bezeffen!

Gij, JULIANE! met uw' naam den dood te ontheffen,

Voert uw' verdienden roem alle eeuwen door in top.

JAN LUGT DIRKSZ.

OP HET
GRAF

VAN DE

HOOG WELGEBOREN JONGKVROUWE
JULIANA CORNELIA
BARONESSE DE LANNOY.

Dit stille graf besluit het stoffelijk gedeelt'
Van de eedle DE LANNOY, het puik der Zanggodinnen,
Wier schoone Poëzij, die hart en ooren streelt,
Nog even voor haar' dood den zilvren prijs mogt winnen
Bij 't Haagfche Dichtkoor, dat zij ijvrig heeft gefchraagd.
Heeft zij Geertruidenberg en ons te vroeg begeven,
Haar blanke deugd, haar kunst, waar Neêrland roem op
Zal lang bij 't Nageflacht in aller harten leven. (draagt,

AGATHA VAN SPAAN.

GRAF-

GRAFŒCHRIET

VOOR DE

HOOG WELGEBOREN JONGKVVROUWE,

JULIANA CORNELIA

BARONESSE DE LANNOY.

Een eedle Puikdichtres, uit aedlijk bloed geboren,
 Wier gouden Lier zich tot in Rusland zelfs deed hooren,
 Een andre Melpomeen', de Luister van Parnas,
 Die de Eer der zuivre Deugd, de Wellust aller Braven,
 En 't schitterend Oogenlijn van 't Haegsche Zangkoor was;
 Kunstlievende LANNOY ligt in dit Graf begraven,

GELINUS VAN SPAAN.

GRAF

GRAFSCRIFT

VOOR DE

HOOGWEL GEBOREN JONGKVROUWE,

JULIANA CORNELIA

BARONESSE DE LANNOY,

God gaf LANNOY aan de aard. Haar dichtkunst streelde en
De waarheid en de deugd verëerden haar met lof. (stichtte.

Hij riep haar' geest te rug, 't verganglijk ligchaam zwichtte.

Men borg het in dit graf. Hoe dierbaar is dat stof!

R. VAN SPAAN.

OP

OP HET
 A F S T E R V E N
 V A N D E
 HOOG WELGEBOREN JONGKVROUWE,
 JULIANA CORNELIA,
 BARONESSE DE LANNOY.

Cælo Musa beat.

HORATIVS.

Verwerpt uw' tooi, en treurt, rechtschapeu dichtrenreijen!
 De dichtkunst zelve treurt, en werpt haar tooifel af.

't Voegt all' wat kunst bemint, te schreijen.

Verwerpt uw' tooi, en treurt, rechtschapeu dichtrenreijen!
 De Saffo van onze eeuw stort onverhoeds in 't graf.

Ontvleeschde moordharpij, zult gij dan eeuwig woeden

Op kunst en wetenschap, op sehranderheid en deugd?

Kan niets zich voor uw vuist behoeden?

Ontvleeschde moordharpij, zult gij dan eeuwig woeden?

Verschoont ge in woeste drift zo weinig kunne als jeugd?

Wat

Wat dreeft ge uw' schicht sints kort al dichtren door het harte!

Een' MEIJER, een NEUFVILLE, een' PATER, LUTKEMAN,

EN VAN DER WAAL!... ô Welk een smarte!

Wat dreeft ge uw' schicht sints kort al dichtren door het harte!

En nu velt ge ook LANNOY!... mijn boezem ijst 'er van.

Verheven dichtheldin, zo rijk in kunstvermogen!

Moest ge, als uw VAN DER WAAL, door u zo teêr beschreid,

Zo vroeg aan de aarde zijn onttoogen?

Verheven dichtheldin, zo rijk in kunstvermogen!

Treft u, in 's levens bloei, het lot der sterfelijkheid?

Maar, onweêrstaanbaar spook, voor all' wat leeft te duchten!

De braven, die gij velt, verplaatst ge in beter wijk.

't Is waar, uw woede is niet te ontvlugten;

Maar, onweêrstaanbaar spook, voor all' wat leeft te duchten!

Door u zelf juigcht LANNOY in 't zalig geestenrijk.

Dit denkbeeld moet gewis ons harteled verwinnen...

Doch, zijn de kunsten, is de vrindschap haar niet kwijt?

Zij zag haar eindloos heil beginnen:

Dit denkbeeld moet gewis ons harteled verwinnen.

Dan, ach! wie wraakt den rouw, als 't hart zo hevig lijd?

Zij

Zij stierf, helaas! wier schat van wondre kundigheden
 Haar' maagdelijken voet het glibbrig zangrenspoor
 Van jongs af moedig deed betreden;

Zij stierf, helaas! wier schat van wondre kundigheden
 Haar de eerste lauwwren won in't hooge glorikoor!

Nooit heeft ze, als andren, slaafs uitheemschen nagekropen:
 Ze ontwierp, dacht dóór, en schiep, door eigen krachten
 Ze is't kunstperk groots ten eind' geloopten: (sterk:
 Nooit heeft ze, als andren, slaafs uitheemschen nagekropen:
 Hoe schittert haar vernuft uit haar uitmuntend werk!

Wij zullen dan voortaan haar klanken niet meer vangen,
 Noch, smeltende in't vermaak van't lieflijkst kunstgeluid,
 Aan hare tonen blijven hangen!

Wij zullen dan voortaan haar klanken niet meer vangen!
 Die hemelwellust is, helaas! voor eeuwig uit!

Ô LEO, doe haar' naam op alle tongen zweeven!

Ô HAERLEM, richt haar kunst een duurzaam standbeeld op!
 Haar glori blijv' met de uwe leven!

Ô LEO, doe haar' naam op alle tongen zweeven!

En gij, CLEOPAERA, voer gij haar' roem in top!

Zo moet elk volgende eeuw haar nagedachtnis vieren!

Zo noop' haar voorbeeld ons tot eedlen volglust aan!

Zo plukken we op haar spoor lauwrieren!

Zo moet elk volgende eeuw haar nagedachtnis vieren!

Zo zal haar naam en faam door nijd noch tijd vergaan!

P. J. UYLENBROEK:

1782.

*
*

B L A D W I J Z E R.

VERSCHILLENDE ONDERWERPEN.

Bladz.

Aan Zijne Doorluchtige Hoogheid, den Heere PRINSE VAN ORANGE, enz: enz. enz., bij Hoogstdeszelfs komst te <i>Geertruidenbergh</i> .	3
Aan den Heer <i>Schout bij Nacht</i> REINST, ongelukkig bezocht met het Voeteuvel, terwijl ik met de Koorts geplaagd was: <i>Klinkdicht</i> .	5
Aan den Heer JOSSEE, kundig <i>Artz te Noordeloos</i> , op zijn verwijt: <i>dat de Vrouwen een noodzakelijk kwaad zijn</i> .	6
Op het <i>Dichtstuk</i> : de BATAVIER, door den Heer ADRIAAN VAN SOLINGEN.	7
Aan den Heer <i>Secretaris</i> VERKOUTEREN; bij gele- genheid van de geboorte van zijn' vierden Zoon.	8
Aan den Heer KELLER, <i>Chirurgijn Major</i> van 't <i>Re- giment van Holstein Gottorp</i> .	11
Op den EZEL van DAMETUS: <i>Klinkdicht</i> .	13
De WONDERBARE DAAD: <i>Klinkdicht</i> .	14
De VOLMAAKTE MAN: <i>Klinkdicht</i> .	15
Op den DOOD der uitmuntende Juffer SUSANNA RE- GINA TITSINGH.	16
Ter GEDACHTENIS van den WelEdelen Gestrengen	

L

Heere

B L A D W I J Z E R.

Bladz.

Heere Mr. JAN JACOB HARTSINCK, <i>Charter- en Requestmeester</i> bij het Edel Mogend Collegie ter <i>Admiraliteit</i> te <i>Amsterdam</i> , enz. enz.	17
Aan den WelEdelen Gestrengen Heer Mr. JAN ADRI- AAN VAN GOOR DEN OOSTERLING, op deszelfs aanstelling tot <i>Auditeur Militair</i> der Stad BRED A.	20
Aan den Heer WILLEM BILDERDIJK, in antwoord op een Punt dicht.	23
Op het Afbeeldfel van mijnen geëerden Neef: JACOB WILLEM BARON VAN ECK, <i>Heere van Overbeek</i> , enz. enz. enz.	24
Op het Afbeeldfel van mijne geëerde Nicht, M. BA- RONESSE VAN ECK, geboren VIJG, <i>tot de Snor</i> .	25
VERS, om te plaatsfen in de KERK te <i>Noordeloos</i> .	26
Aan den Heer <i>Predikant</i> VAN DEN BERG, te <i>Arnhem</i> .	27
In den <i>Vriendenrol</i> van den Heere SIMON VAN DER WAAL.	28
In dien van den Hoog Welgeboren Heere JAN HEN- DRIK, BARON DE LANN OY, <i>Colonel</i> , enz. enz. enz.	29
In dien van den Heer Mr. R. FEITH.	30
In dien van den Heere J. VAN HOOGSTRATEN.	31
Aan AVITUS.	35
CATO AAN CESAR.	43

JA-

B L A D W I J Z E R.

Bladz.

JACOBS VREUGD.	51
TREURZANG <i>ter Gedachtenisfe van den deugdrijken en</i> <i>begaafden Dichter</i> , SIMON VAN DER WAAL.	61
EERZANG VOOR 's LANDS VERDEDIGERS.	71

B I J S C H R I F T E N

Op het AFBEELDSEL van JONGVROUWE
J U L I A N A C O R N E L I A,
B A R O N E S S E D E L A N N O Y.

Door Mr. W. BILDERDIJK.	85
Door J. W. BUSSINGH.	86
Door Mr. R. FEITH.	ald.
Door Mr. J. A. VAN GOORDEN OOSTERLING.	ald.
Door <i>denzelfden</i> .	87
Door <i>denzelfden</i> .	ald.
Door <i>denzelfden</i> .	88
Door <i>denzelfden</i> .	ald.
Door <i>denzelfden</i> .	89
Door <i>denzelfden</i> .	ald.
Door . . . GREVEN.	90
Door Mr. J. DE GROOT, (Latijnsch)	ald.
Navolging van hetzelfde.	ald.
Door Mr. T. VAN LIMBURG.	91

B L A D W I J Z E R.

Bladz.

Door J. DE STOPPELAAR.	91
Door P. J. UYLENBROEK.	92
Door S. VAN DER WAAL.	ald.

GEDICHTEN, *bij verscheiden gelegenheden* AAN DE
 DICTERESSE *gericht*, OF OP HARE
 WERKEN *in 't licht gebracht*.

KLINKDICHT OP LEODE GROOTE, onder de Spreuk: <i>Industria dux Naturæ.</i>	95
Op HET BELEG VAN HAARLEM; onder de Spreuk: <i>Kunst baart Eer.</i>	96
LIERZANG <i>op hetzelfde</i> TREURSPEL; onder de Spreuk: <i>Eer voed kunst.</i>	101
Aan de Hoog Welgeboren Jonkvrouwe J. C. DE LAN- NOY, door <i>P. van Braam.</i>	107
Aan de Hoog Welgeboren Jongvrouwe J. C. <i>Baronesse</i> DELANNOY, bij de teruggave van Haar handschrift: DE WARE LIEFDE VOOR HET VADERLAND, door Mr. W. BILDERDIJK: <i>Kniedicht.</i>	111
In honorem <i>Divinæ Poëtriæ J. C. nobili LANOVIORUM</i> <i>stirpe oriundæ; quæm LAUDES cantaverat HEROUM</i> BELGICORUM: door Mr. J. DE GROOT.	112
NAVOLGING van dit Dichtstukken.	113

Bij

Bij het *ontfangen* van den zilveren EERPENNING, waar mede het *Dichtstuk* van wijlen Jongvrouwe J. C. DE LANNOY, getijeld: AANSPRAAK VAN KEIZER KAREL DEN VIJFDEN *bij de Overdragt der Nederlanden aan zijnen Zoon, Filips den Tweeden*, door het Dichtlievend Genootschap, onder de spreuk: *Kunstliefde spaart geen vlijt*, was bekroond. . 114

L I J K D I C H T E N,
op den DOOD van JONGVROUWE J. C.
BARONESSE DE LANNOY.

[*Grafnaald, door J. VAN HOOGSTRAATEN.*]

Door G. BEIJER.	119
Door Mr. W. BILDERDIJK.	120
Door D. BLEECKER.	128
Door Mr. R. FEITH.	132
Door J. P. VAN HEEL.	136
Door J. JORDENS.	137
Door Mr. T. VAN LIMBURG.	139
Door G. J. LONCQ.	145
Door DIRK LUCHT.	148
Door Jongvrouwe A. VAN SPAAN. (<i>Graffchrift</i>)	154

B L A D W I J Z E R.

	Bladz.
Door G. VAN SPAAN. (Graffchrift.) . . .	155
Door Mr. R. VAN SPAAN. (Graffchrift.) . . .	156
Door P. J. UYLENBROEK.	157

D R U K F E I L E N.

Blad. 29, regel 10, staat:		nauwste	lees	naauwste
37	10	horen		hooren
53	5	kindren?		kinderen?
77	8	zij hart.		zijn hart.
85	13	Zoo		Zo
133	9	bewoondraars		bewondraars.